ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΑ ΕΞ ΑΤΤΙΚΗΣ

ὑπὸ Χρ. Ν. Πέτρου-Μεσολογίτου

1

Λίθος πεφρεόχρους ἀσβεστολιθικός, τοῦ οὗ ἀπόλειται τὸ δεξιὸν ἄκρον, τὸ δὲ ἀριστερὸν μορφοῦται εἰς λοξὴν ὁρὸς τὰ ὀπίσω καὶ κυρίως ἐπιφάνειαν ἐλαφρῶς ἐπιπεδομένην. Ἔχει μοτίβον ἓν ὁροειδῆ σημαίαν· τὸν ἄνω ἢ ἐξεφανεστέρα μερίς. Ὑψος καὶ πάχος βαίνουν μειούμενα ἐπὶ τοῦ ἡμιωοῦ δεξιοῦ ἄκρου ὁρῶ τὸ ἀριστερόν κεκυρτωμένον. Μῆκος (σωζόμενον) 0,535, ὕψος 0,235–0,255 καὶ πάχος 0,185–0,21 μ. Ἡ ἄνω καὶ κάτω ἐπιφάνεια βίρι κατὰ μῆκος τῶν μακρῶν ἀκμῶν ἐνδύρωται.

Εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς Ἐπιμελείας τῆς Κοινότητος τῆς Θεολόγου ἐπὶ τῆς Μερρέλλας, πλησίον τῆς νοτιοανατολικῆς τοῦ χωρίου Μεριποδόρου, ἐνθα τὸ παλαιὸν ἔκειτο ὁ λόφος Μυρρινοῦντος (RE, XVI 1146).

Ἐπὶ τῆς ἐμπροσθίας ἐπιφανείας ἔχουν χαραχθῆ μεγεθυνόμενα γράμματα βεβαρός, ἐν χρονολογίᾳ 1929, ἀφοῦ παλαιότερον ὄνομα. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ γράμματα κατὰ τὴν ἐπέμβασιν βοβαρὸν βράβευν τὴν εἰς δίδυχον τοῦ λίθου ἐπιφάνειαν, ἤτις, ἐν ὑπόμνημα ὑπῆρχεν, ἔχει ἐξῆς:

ΘΑΝΑΤΟΓ 3-4 ΟΦΩΝΜΝΗΜΕΙΟΝΕΑΥΤΟ
ΟΛΛΩΝΟΣΠΥΘΙΟΥΕΝΕΝ··

Ἡ χάραξις βλοχυδόν, ἀλλ' τὰ γράμματα καὶ β' βλίχα

δεύτερον κείμενον ~~[illegible]~~ ~~πάνω~~ ἀριστερά πάνω ἀνάγλυφον τοῦ ὑπερκειμένου. Τό βάθος τοῦ εἶναι ἀνισοβάθμον ἐντός τοῦ πάνω μέρους καὶ διά τοῦτο ἀμυδρά διακρίνεται. ~~[illegible]~~ ἐπανεύρεθεν διά μοῦ βλίβ. Ἀνάγλυφα εἰς τήν σημέρον διακρίνεται τοῦ β' τετάρτου τοῦ Δ' α. Χ. αἰῶνος. Ὑψ. 0,012-0,015 μ.

~~[illegible]~~ Πεπαιωμένα ἡ δίπροσωπος παράστασις τοῦ ΟΥ· ΠΥΘΙΟΥ, ἀγγά καὶ ΘΑΝΑΤΟ, ΕΑΥΤΟ. Ἡ ἐπιγραφή δέν ἐπιτρέπει ὁρισμόν. Ἡ φωνή ἀκροάται ὡς ὀλίγον λείαν καὶ δά ὑπάρχει εἰς ἄλλον λίθον ἢ ὀστρακόνερον εἰς τόν αὐτόν, ὅπου ὅμως δι' ἐπιπόνου εἰς μεταγενεστέρα ἐποχήν, οὐδέν καὶ ἄλλο ἔχει νά χάσῃ εἰς μορφήν, ὑπό εἰς ὁδοίας ἡμέρας ἐπιστήμης.

Ἐπιγράφω:

κῆρα φυγών] θανάτῳ [Γ 3-4 ὀφῶν μνημεῖον ἑαυτῷ]
θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν [ζ]ε[κ]ένε[ι].

Τό ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ἀρνοῦμαι νά ἀναγνώσω ἀδυναμίαν μου. Πάντως τό ἀρχικόν γράμμα Γ δίον νά θεωρήσῃ ἀδιαφόρ. Ἡ ἀναγνώρισις εἰς κῆρε --- θανάτοιο εἶναι γνωστή ἐκ τοῦ Ὁμήρου, λ 171 καὶ κατά ἀναλογίαν εἰς κῆρες --- θανάτοιο, Β 834. Πρός τόν ὅμως δέ βυθισμένον φράσιν ἀντιβολοῦν τό κῆδε ἐκφυγε κῆρα κακήν μέγανος θανάτοιο, Π 687.

Ὁ 2ος στίχος εἶναι αὐτούσιον τό ἀντίστροφον τοῦ ἀνωνύμου ἐπιγράμματος τοῦ Πεισιστράτου[1] ἐπί τοῦ τάφου

1. Ὁ Πεισίστρατος οὗτος ἔζησεν ἐν Ἀθήναις τῷ 512/11, RE, XIX 197.

ὁμωνύμου τυράννου, ὅστερ ἀναφέρει ὁ Θουκυδίδης (F' 54 6)· «καὶ ἄλλοι τε αὐτῶν ἦρξαν τὴν εὐωνυμίαν Ἀθηναίος λεχθὲν καὶ Πεισίστρατος ὁ Ἱππίου τοῦ τυραννεύσαντος υἱὸς τοῦ πάππου ἔχων τοὔνομα, ὃς τὰ δώδεκα θεῶν βωμὸν τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἄρχων ἀνέθηκε καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πυθίου· καὶ τὸ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ προσοικοδομήσας ὕστερον ὁ δῆμος Ἀθηναίων μέγιστον μῆκος [τοῦ βωμοῦ] ἐφάνισε τοὐπιγράμματος· τοῦ δὲ ἐν Πυθίου ἔτι καὶ νῦν δηλόν ἐστιν ἀμυδρὸν γράμματα λέγον τάδε·

Μνῆμα τόδε τῆς ἀρχῆς Πεισιστράτου εὐαγόρου υἱὸς θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν προπύλοις.»

Ὁ ἀναφερόμενος βωμὸς μετὰ τοῦ ἐπιγράμματος εὑρέθη πρὸ ἐτῶν πλησίον τοῦ Ἡφαιστείου καὶ ἀποκείται τώρα ἐν τῷ ἐπιγείῳ Μουσείῳ τῶν Ἀθηνῶν (IG I² 761· Hicks, Man. gr. hist. inscr. 9· Kern, Inscr. gr. tab. 12· Hiller v. Gaertringen, Hist. gr. epigr. 8· Kirchner, Im. Inscr. att., 11 σελ. 5· Ἀρβανιτοδούρου ἐπιγραφική, σελ. 111).

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἡμετέρου ἐπιγράμματος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι τοῦ Πεισιστράτου εἶναι σφοδρά· ἔχει συνταχθῆ ὑπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐπίδρασιν ἐπικοῦ, ὅστερ δὲ εἶναι βεβαίως ἐν Ἀθήναις ὁ νεώτερος ἐπιγραμματοποιός. Ἐκ τοῦ δὲ τῆς τελευταίας τοῦ δεκαμέτρου καὶ ἡ γράφις τῶν μνημείων ἑαυτοῦ τῶν τοῦ 1ου βιβλίου εἶναι ἀνάλογος καὶ κατὰ τὸ νόημα καὶ τὴν διατύπωσιν πρὸς τὸ μνῆμα τῆς ἀρχῆς τοῦ ἡμετέρου τοῦ Πεισιστράτου.

Ἔχουμεν ὑπ' ὄψιν τὴν θεμελιώδη καὶ ἄριστον τοῦ

με σχέση με δύο εισαγωγικά. Δεν θά κοπιάσωμεν πολύ νά εύρωμεν τό είδος του ανθρώπου, ότερ ο εξαιρετικός ήγεμονικός του Δ' αιώνος ανήκει εις το τέρας του Πινδίου θεού εις ανάμνησιν και εικασθείσαν διά εις διεφθαρμένου εις τον κινδύνου του θανάτου. Πιθανώτατα ήτο και τούτο βωμός, εις δικαίωσιν και η ανδρείωσις του χιόνος.[1] Ο βωμός όμως του Κυρρηστούλου δεν είχε εις θεμελίωσιν του μαρμαρίνου αρχαίου οποίου ~~[illegible]~~ του 1866. Ήτο ανθρώπινον κατασκεύασμα εις ημάς προσηρμοσμένον, θεμελιωμένον, αλλά κενόν χίδων.

Πολύ θαυμαστόν ανέμενε ο ανθρώπος, εάν δύνασθε νά ειδωμεν. Το πρόβλημα τούτο δίκαιον διά θαυμάσιον αν η ανάγνωσις του επιγράμματος. Οι χρόνοι βεβαίως αυτού μας γέρων προς τα γεγονότα εις δυνατόν περιστάσεις και ~~[illegible]~~ μακρών αγώνων, εις οποίας οι Αθηναίοι διεξήγαγον κατά του βασιλέως εις Μακεδονίας Φιλίππου του Β' και δεν ήδύνατο εύκολον νά δώσωμεν ότι εις ~~μόνον~~ ένα εις ~~[illegible]~~ γεγονότων ~~[illegible]~~ μεταξύ εις δύο ανθρώπων ~~[illegible]~~ ενδυνάμεις και εκείθεν ο Κυρρηστούλος εις βάσιν κάτω εις πόλεις ένα χρονολογίας εις επιγραφής δεν ήτο δυνατόν νά ~~[illegible]~~ ληφθούν με μάλλον συμπεριμένον προσδιορισμόν εις terminus ~~ante quem~~ post quem ~~[illegible]~~ οι αγώνες στρί εις Όλυνθον (348-7) και ~~[illegible]~~ ότι ante quem η μάχη εις Χαιρωνείας (~~[illegible]~~ Κερκοδούλου, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ (σελ. Glotz, Histoire grecque, III 285 κε. Κερκοδούλου, εφόσον

1.) Εκείθεν δεν δεχόμεθα ότι ο λίθος ανήκει εις βάσιν αγάλματος, πλην εμόνον και μεταγενεστέρας εποχής. Η ευμορφοτέρα υπόθεσις εις ~~[illegible]~~ του επιγράμματος και του λίθου δεν ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

κος ἰδιοείκ. Φιλίππου τοῦ Β' τῆς Μακεδονίας (1935) σελ. 15 κέ.
Beloch, Griech. Geschichte, ~~II (1893) σελ. 504 κέ.~~ III 1² σελ. 496 κέ.

→ ~~Cambr.~~ The Cambridge Ancient History, VI (1927) σελ. 229 κέ.

Ἀλλ' ἡ δημοκρατία αὕτη ~~αὐ~~ εὐκρινῶς ἔχει ~~θεότητος~~ σχετικὴν μόνον ἀξίαν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἄλλων καὶ τὸ πάθος καὶ ἦθος ἀθηναϊκῶν ἐπιδείξεων, αἵτινες μὲ τὴν πόλιν ἐπιφίαν ἀνεπιστόνων.

Θεμιστόκλεον καὶ ἀναμφιβόλως πάρος ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ προηγούμενον τὸ ἔργον· ἀρχῶν ἡ ἐπιβεβαιωτὴς ὑπάρξεις κρείττων τῆς τοῦ Πεισίου Ἀθάμανα ἐν Μυρρινοῦντι καὶ δεύτερον ἡ χαρακτὴρ τοῦ θεοῦ ἐπιπαῦδα ὑπὸ τῆς ἐπωνυμίας ταύτης. Μέχρι τούδε ἡ ὑπάρξις λατρείας τοῦ Ἀθάμανος ἐν τῷ δήμῳ συνεδεκνύετο ἐξ ἑνὸς ἐπιγράμματος, ἀνεγερθέντος περὶ τὰ τέλη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος: «Νὴ Ζόᾳ Διὰ νὴ τόν Ἀθάμανα, νὴ τὴν Δήμητρα.» (IG, II² 1183₁₁, πρβλ. καὶ RE, XVI 1146-7 καὶ S. Solders, Die ausserstädtischen Kulte und die Einigung Attikas (Diss. 1931), σελ. 5 25). Ἤδη τὸ θέαμα βεβαιοῦται ἐκτενέστερον ἐρευνώμενον καὶ τῆς ἐπωνυμίας τοῦ θεοῦ.[1] Ἡ ὑπάρξις λατρείας τοῦ Ἀθάμανος ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐκ τῆς ἐφεξῆς ἐν Δεκελείᾳ πολίσμα εἶναι βεβαιοῖ καὶ ἄνωθεν τοῦ ἐφεξῆς Ἑλληνικὸν κόσμον (RE, II 66· Bruchmann, Epitheta deorum, 30· Nilsson, Griechische Feste, 102· W. Aly, Der kretische Apollonkult (1908), 2 κέ), ἀνα εἶναι δὲ μεθοδικὴ ἐν σῃ-

1. Ὁ Παυσανίας ἐν τῷ σχετικῷ χωρίῳ τοῦ περὶ Μυρρινοῦντος (I 31 4) δὲν ἀναφέρει τὸν ἀριθμὸν διὰ τὴν λατρείαν ταύτην.

ζῶν Παρεκβεβλημένων καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ (Soldes, κεφ. 17, 11· 18, 15· 19, 21· 21, 34, 35, 36, 37, 38· πρβλ. καὶ Farnell, The cults of the gr. states, IV 157, ὅπου ὑποδεικνύεται ἡ ἰωνικὴ καταγωγὴ τῆς τοιούτης λατρείας).

Δὲν εἶναι γνωστὸν ἐκ ποίου ἀκριβῶς μέρους τῆς ἀρχαίας θεσσαλίας ὁ τύπος. Ἀλλὰ καὶ ἀνάλογα τῶν ἐπίλοιπου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀγάλματα τὰ κεχαλασμένα μέτωπα, ἀνεκβάτικα κυρίως τῆς θρεύματα ἀρχαῖα, κρεάχια μερικῶν καὶ ὡρισμένης καινῆς οἰκοδομικῆς τύπου, ἀποκεχωρισμένου ἐκ τῆς διαγράψεως κυκλικῶν ἀκτῶν. Ἰδιᾳ τὰ τεμάχια ταῦτα ἀναλοῦν, πρὸ τῶν ὑπερῴων τῆς Παναγίας κλῆς πάντα τοῦ ἀρχαιοτέρου ναοῦ καὶ εἰς ὄψιν μέρους ἀποκείμενα ~~[illegible]~~ τοῦ νεοῦ ναοῦ κόγχαι τοῖχος τῆς μεγάλης ἀναρριχωμένου θύρας τῶν τοῖχος, κηπόρικος, σιδηνᾶ, εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν τῆς αὐτῶν τῶν ὑπάρχει σέλφανος θεμελίου καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας, ~~[illegible]~~ τοῖχος ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς, ἤτοι ὅπου μεγαλυτέρα.

Ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου εἶναι ἀνάγλυφη παρεμφερεστάτη βυζαντινῆ μὲ γυναικεῖα τὴν κόμμωσιν τοῦ θρόνου. Εἰς τοῦ ἀρχαίου μαρμάρου τοῖχος ὑπάρχει ἐπιγραφικὸν θρόνισμα. Ἀριστερᾶ ἄλλη ταφὴ καὶ ἄλλη μεγάλης διαστάσεως τοῦ Ἡ. Ἡ ἀξία, ἡνίκα δὲ τὴν τοῦ κέντρου μεγαλυτέρας. ~~[illegible]~~ Ἡ ἐκκλησία ~~[illegible]~~ τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου ναοῦ καὶ τὰ δέκορα βυζαντινὰ μέρη καὶ οἱ ~~[illegible]~~ μεγαλοῦ ἀνωτέρου τῆς ἐπιγραφῆς μονόκλινος

ἀγκαλιὰ θρεμμένης,

ότι ήταν κλειστή ή και τρίκλιτος άγνωστο πολύκλιτος ναός;
εκτός της Σμυρνέικης υπάρχει και η υποδέσεις
κεφάλιον μαρμάρινης αρχαϊκής εν τω βάθει δε τυχόν
και κυρίως ναού και η μορφή κεχειμένη βάσις της Φρεαττύδος (IG,
I 469) και μίσος της ρωμαϊκής εποχής, έχοντας τας
ρεβδώσεις διαμορφούσης, εκτός δε της Σμυρνέικης ανάκει-
ται η κυκλοφορικά βάση του Ηρακλέους (IG,
II-III² 3191 αριθ. και RE XVI 1146).

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΛΥΒΙΩΝ
ΔΗΜΟΣ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

Τὸ τῆς δυτικῆς πορείας τοῦ ὁρίου τῆς Λαυρεωτικῆς ἀκριβοῦται ὅσον Παυσ.[1], περὶ τὰ 40-50 μ. ἀπὸ τοπογραφικῆς

1. Περὶ τοῦ γενικῶς: RE, II, 2186· Curtius, Geographie v. Griechenland, I 352· Milchhöfer in Curtius-Kaupert, Karten v. Attika, III 10· Löper, Ath. Mitt. XVII (1892) 399· Lepsius, Geologie v. Attika, 179 κ.ἑ. μετάφρ. ὑπὸ Γ. Βουρούκα (Βιβλιοθ. Μελετῶν) 32· Σαρελής, Ἀθηνᾶ, Μ' (1928) 121· Wrede, Attika, 3.

Κανεὶς ἔχει γίνει παρατηρητὴς τῶν τῆς ὀνομασίας ὁρίων τὸ ὅρος καὶ τὸ βουνόν, τὸ τοιβούμενον καὶ τὴν ἀνατολικὴν ὑψηλοτέραν κορυφήν του (ὑψ. 650 μ.), ὅπερ χαρακτηρίζει ἡ ἀξιοσημείωτος αὐτῆς μορφὴ τοῦ τανύ (R. Chandler, Travels in Greece (1776), σελ. 148· L. Ross, Wanderungen in Griechenland (1851), II 77 καὶ 150· Chr. Wordsworth, Athens and Attika (1855), 183-4· W. Vischer, Erinnerungen und Eindrücke aus Griechenland (1857), 68· Curtius, I 357· Milchhöfer in Curtius-Kaupert, III 18-19 καὶ in RE I 2061· Ch. Weller, AJA, VII (1903) 286· Σαρελής, ἔνθ' ἀνωτέρω (σελ. 121)· Soldes, Die ausserstädtischen Kultes usw. σελ. 33 ἐπ. 10 καὶ 37 ἐπ. 34). Τὸ βουνὸν τοῦτο συνάπτεται πρὸς τὸ πανίον τὸ ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Στράβωνος, Θ' 398· «Περὶ δὲ Ἀνάφλυστόν ἐστι καὶ τὸ Πανίον καὶ τὸ τῆς Κυπρίας Ἀφροδίτης ἱερόν, ἐν ᾧ τόδον ἐκκομιζόμενον τὸ κρυπτόμενον τὰ ἐν τῇ πρὸ ἑαυτοῦ νεωρίᾳ τῆς θρησκείας νυκτὸς μόνον φανερὸν ἐστι». Ἀλλὰ ὁ Πίνακας Ἀνεφλύστου ἀναφέρει τῆς Κυπρίας ἄκρον ἤδη ὁ Milchhöfer ἀναφέρεται ἡ ὅτι

τοῦ αὐλόδι ὑπάρχαν νεώτερα τῆς Ἀναγκῆς, ὑπάρχει κεφαλή μή ἀνελαμένου φυσικοῦ βράχου, ἔχοντας κάποιας

ἀρόμματα σφηνόστρου εἰς ἀναβάθμου ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης κεφαλάδος (ὁ μόνος σφηνόστρωτος κατά τὸν Dussian, I 357) ἢ ὅτι ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς ἐν συγχύσει ἀφοῦ τὸ ὑπαρά τῶν βάρους ταύτης, ὅτι ὑπάρχει ἐν τῇ κρίσει σφηριοῇ ἔγκαρπα, καλούμενον μέχρι σήμερον ἔτι Πανί (RE, I 2064, σφῆ. καὶ Weller καὶ Soldes, ἐπ' ἀνωτέρω).

Τὴν δυσχέρειαν τοῦ χωρίου τοῦ Ἑρμῆνος ἀφεκλίνησε ἀρχαιοτέρως καὶ ὁ Palmerius, ἀφ' ἀφορίζει κατὰ τοῦτον τῇ φράσεν ἐκφωνοῦσαν τῇ τόπον ἀνωφέρειν ὅτι τὸ ὑπάρ τὸ Πυρκᾶ κεφαλὴ ἄκρον ἐφανέρωνε ὁ ἀρχαῖος γεωγράφος, σφῆ. ἐκ. Dodwell, Classical and topographical tour through Greece (1819), I 576-7. Ὁμοίως καὶ ἐνόησε τὸ Ἑρμῆνος ὑπὸ τοῦ Casaubonus, κεφ. 610 ὑποσ. 12.

Ἀναφορὰ ὅμως τῆς ἀναγκαίας τοῦτο, τῆς ἐκφορᾶς ἀφανεστέρας διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ Milchhöfer, νομίζω ὅτι τὸ σφῆρον ὁ λόγος βυλόμενον διὰ δίνεται καὶ ἀπὸ τὸ αὐτὸ ὑφὴ τὸ ἀνεφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἑρμῆνος ἢ Πανίδος, ἀφ' οὗ οὐδὲν ἴχνος ἐν τῇ ἀρχαιότητι λέγεται ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα τὰ φυσικὰ μέχρι τοῦδε ἀναφερόμενα, οὔτε δὲ καὶ ἡ σημερινὴ ἀφόρτιστος θέσις τοῦ, ἡ ἐξωτερικὴ τῇ ἐκείνου ἀπόμερον κορυφῆς τοῦ ὄρους, κατὰ προέκτασιν διὰ φαλακωτικοῦ βουνοῦ. Ἔστω καὶ ὁ τοπικὸς ἀφορισμὸς τοῦ μικροκυθήλου χωρίου τοῦ Ἑρμῆνος ἐν ὀφείλει Ἀνέφυσιον..... (= κάτω, φυσικῶς τῶν Ἀνάβασιν) δίδοται ὅτι χαμηλόκρανα καὶ σφηνόστρωτα σφῆ τοῦ ἑκατὸν δίμετρον ὑψίστου κορυφῆς τὸ σύμπαν τοῦ Πανός. Ἔτι δὲ φυσικὰ καὶ ἐν τῇ ἐν μέσῳ σφηνοειδεῖ τῇ ἀνεφερομένῃ ἐν τοῖς ἄλλοις λόγοις, μὲ τοιαύτην χωρικὴν ἔκφραση τοῦ σφηνοειδοῦς ταύτης ὁ Ἑρμῆνος, ὥστε καὶ καὶ

φίων καὶ ὅμοιον τὸν ἐπράνιον, ἐπιγραφή, τὸν ὁδόντα εἰδῶν ἑλληνοποιοῦσε πρὸ ἔτους ὁ Milchhöfer, Ath. Mitt., XII (1887) σελ. 281 ἀριθ. 176, σημ. καὶ Curtius-Kaupert, Karten v. Attika, III (πίνακες) 18.[2] Ἡ ἐπιγραφή ἔχει ἀποδοθεῖ πολλάκις καὶ εἰς τὸν ἐπάλληλον συμπληρωματικὸν τόμον τῶν IG, ἀριθ. 13246 καὶ 13247, ἀλλὰ ἐσφαλμένως πρὸς τὸν ἀνάγνωσιν τοῦ Milchhöfer, παραλαμβάνοντα εἰς τοὺς titulos memoriales.[2]

δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ἐξαιτίας τῶν ἀρχαιοτέρων τοπογραφικῶν ἀναμνήσεων καὶ ἀναφορῶν.

Κατὰ ταῦτα θεωρῶ βεβαιωμένον ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρεῖ, εἰς τὸν αὐτὸν ὠνομάζετο τὸ ὄρος (περὶ τῶν τοιούτων ὀνομασιῶν ἴδετε καὶ ὅσα ἐγὼ εἰς τὴν ἐργασίαν ἀναφορᾶς τῆς ἑλληνικῆς θεωρίας Α. Χατζῆς, Ἀρχ. Ἐφ. 1938, σελ. 63-4) δὲ κείμενα εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους αὐτοῦ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κυκλικοῦ Ὀλύμπου (τοῦ σωστικοῦ Ζ) καὶ τῶν Ἀνθίππου καὶ τῶν τοῦ παρόντος χωριοῦ τὸ δεῖνα εἶναι εἰς τὴν ἐμπεριέχουσαν χωρίου. Ἐκεῖ, πλὴν τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀναμνήσεων μου, οὐδὲν μαρτυρεῖται σχετικῶς νὰ εἰσηγηθῶ.

Τὸ εἰς τὸν ἐπάνω ἀναφερθὲν ὄνομα τοῦ ὄρους διατηρεῖται καὶ μετὰ τῶν ἐπιπλοκῶν τοῦ Ἰβανοῦ εἰς τὸν Ἀζιμίτιν ὑπὸ τὸν τύπον Pani-u (Ἀγιέρ εἰς Κ. Ἀμαντοῦ, σελ. 250 (Μεσοχωρίτικα), σημ. καὶ Ἑλληνικά, Μ' (1928) 121). Καὶ ἐν ἐπιστολῇ τοῦ μητροπολίτου Ἑλλνῶν Μιχαὴλ τοῦ Ἀκομινάτου ἀναφέρεται ἐπίσης εἰς Πανιοῦ ὄρος (Μιχαὴλ Ἀκομινάτου τοῦ Χωνιάτου, Τὰ σωζόμενα, ἔκδ. Σπ. Λάμπρου, β' σελ. 160 ἐπιστ. 99).

1. Ὁ Milchhöfer ἀφέλκυσε τὸν λίθον ΟΡΟΣ καὶ δὶς εἶδε τὰ δύο τελευταῖα γράμματα τοῦ ὀνόματος ΑΝΤΙΟΧΗΣ, ὅλαι ἐξίσου ἐφ' ἀφανεστάτου.
2. Παρεμβαλεῖν σημειοῦμαι ὅτι καὶ ἡ αὐτόθι 13240 ἐπιγραφή, ἐπιγραφὴ ἐδικοσκεύης, διὰ κατὰ τὴν ἀρχήν, σημειοῦται πρὸς τὸν σημειωτὴν τοῦ Böck, ἡ: «Κοΐντος Σερουήθης / Ὀλυμπίου καὶ Εὐτυχίου / Θεοδοσίας / Ἀγαθοκλίας», ἐνῷ αὐτὴ ὁ Κουμανούδης, Ἀζ. ἐπιγρ. ἐπιστ., 3593, παρέσχε τὸν ὁρθὸν ἀναγνώσεις «Κοιμητήριον». Ἡ ὁρθότης τῆς ἀναγνώσεως ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐπὶ τοῦ λίθου, ἡ καὶ διὰ μεγάλης ἀκριβείας μορφολογικῆς ἐκτελεσθείσης ἐν τῇ ἐξῆς:

ΚΟΙΜΗΤΗ[ΡΙ]ΟΝ	[ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ]
ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΚΑ[Ι]	ΕΥΤΥΧΙΟΥ [ΚΑ]!
ΘΕΟΔΟΣΙΑΣ	ΑΓΑΘΟΚΛΙΑΣ

εκπάρα ένός αναχωνεύσεως ίσως δίσκου (tabella ansata), τοῦτο δέ ὅμως, ἄλλως τε καί διά λόγους συμμετρίας, νά συμπληρώσωμεν καί ἔντος τῆς ἀνάγλυφου δίσκου τινά αὐλίου σχήματος κοσμήματα. Ἡ ἐπιγραφή ἀπό τόπου ὡρᾶ Bayet, De tit. Att. christ. antiquiss. σελ. 113 / 104 καί ἐν Ἀθήναις, ΑΕ (1923) σελ. 185, ὅπου ὡραία καί σχεδιαγραφική ἀποκατάστασις αὐτῆς ὑπό τοῦ Θεμελίου.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΛΥΒΙΩΝ ΔΗΜΟΣ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

F ὑπολειβανοφόρος ὑπεράνω τῆς ἐμπορικῆς δίσκης ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Ἁγ. Πέτρου ~~πυκνοχυβίων~~ τοῦ ὡς ἀπό τό Πανί χωρίς καμπύλης,

Ἡ ὀρθή καί πλήρης αὐτῆς ἀπόδοσις, ~~[illegible]~~ ἐν συνεχείᾳ καί ἀφοῦ λίγο ἐπί τοῦ βράχου διάλαβεν τῶν ξένων, εἶτα ἐ ἐξῆς:

"~~Θεὸς~~
~~Λαοδίκης~~

Ἄντιόχης

Ὅρος
Λαοδίκης.

Τά γράμματα ἐπανῆ κωμεῖδη μέ σφαλείας αὐξανομένου φάνηκα διδανῆ ἐπί τοῦ Α' αἰ. μ. Χ.. Ἔχουν ὕψος ~~[illegible]~~ μεταβαλλόμενον ἀπό 0,07 – 0,14 μ.. Τό Ο εἶναι ἐπίμηκες κύκλος χαρακτής διά τοῦ σιμβόλου. Τά τρία τελευταῖα γράμματα τοῦ ΛΑΟΔΙΚΗΣ ἐκκρέχθηκαν μικρότερα καί ἐπιρέπουσαν τήν ὑπόδραμμίσας ἀρός τά ἄνω. Τό ὄνομα τοῦτο καταλαμβάνει ἔκτασιν ἐπί τοῦ βράχου 0,73 μ., τό δέ ΑΝΤΙΟΧΗΣ 0,74. Τό τελευταῖον ἔχει χαρακτῆ παλαιόν σχεδόν ἀρός τό ἀρχαῖον καί μέ παλαιότητα ἐπί Νότου ἀρός βορρᾶν.

Φανερόν ὅτι ὁρόκειται περί ὀρεινῆς ἐκρήξεως. Τά δύο ὅμως ὀνόματα φαίνεται ἀπίθανον ὅτι ἀντιπροσωπεύουν θυγάτας γυναῖκας. Εἶναι κάθε δύνασθαι νά ὑποτεθῆ ὅτι ὑπῆρχον γυναῖκες ἰδιοκτήτρια ἐπιφανοῦς ἐπιφάνειας ἢ καί ἄλλου τινός, πάσσου π.χ., ~~[illegible]~~ ἐπί τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους. Ὀρθότερον εἶναι νά ἐπιπέδωμεν ὅτι λεγόμενα ὀνόματα γραῖαι. Εἶναι ἀρκετά ὅτι βαθεῖα καί γραῖαι τοῦτοι δίν μαρτυρεῖται μέχρι τοῦδε ἐν Ἀσίᾳ. Τό γεγονός ὅμως ὅτι ἀμφότερα τά ὀνόματα φέρει ἐπί τοῦ ἀλλιοῦ μυθολογικοῦ τύπου καθιστοῦν ἔτι μᾶλλον προσοχῆς τήν τοπικήν ἐπιπεδίαν.

Ἡ Λαοδίκη, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καί τῆς Ἑκάβης, ἦτο ~~[illegible]~~ ἐρωμένη τοῦ ἀθανάτου πρίγκιπος Ἀ-

πάμπολλοι[1], νιοί τοῦ Θυέστου, (καὶ ἴσως ἀφεψητής τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ) καὶ τοῦ Δημοφόντος), μετ' οὗ ἀποκτείνει υἱόν, τὸν Λούνιον ἢ Λούνιχον[2] (RE, XII 699· Roscher, Ausführl. Lex., II 1829 6· Gruppe, Griech. Myth., I 653)[3].

Ἡ δὲ Ἀντιόπη, Ἀμφίων καὶ Ζῆθος τοῦ Δίος, ἔμενε, κατά τινα παράδοσιν, κόρη τοῦ Θυέστου καὶ μήτηρ τοῦ Τανταλίδου (RE, I 2497 4· Roscher, I 382-3· Decharme-Ἀδαμαντίου, Μυ-

---

1. Ἀφελεῖν ἴσως δὲ πρέπει καὶ τὸν ἀρχαιότερον τῶν Παυσ. ὑπῆρχον οἱ πίνακες Πολυγνώτου καὶ Κυψελίδου, ἀπεικονίζοντες τὴν Ἀναμνήσθη ἐκείνου (RE, II 2228 v· Löper, Ath. Mitt. XVII (1892) 393· Wilamowitz, Aristoteles u. Athen, II 158· Milchhöfer, Ath. Mitt. XVIII (1893) 298), ἵνα ἔχῃς τὸ ὄνομα τῶν τοῦ Ἀναμνήσθη. Οἱ δημοῖται δὲ Δεβαίου τοῦ Δεβαίου τοῦ ἔθεον πρὸς τὸ ὄρος, ἡ καὶ τὸν αὐτὸν τὸν παρατηρούμενον φαίνεται Κυψελίδου καὶ Κυψέλας, καὶ αὐτοὶ ἀπόγονοι κυνηγεσίου τῶν ἐκφάσεων τῶν ἐκφρενῶν.

F Περὶ αὐτοῦ πρβλ. καὶ Solaeks, ἐνθ' ἀνωτέρω, 87.

2. F

3. Τὸν Λούνιον ταύτην ἔχει κατακόψει καὶ ἐκ τῶν θεῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ ὁ Ἡφαίστος (Παυσ., κεφ. 4, πρβλ. καὶ RE καὶ Roscher).

4. Ὁπόθεν δυνατόν νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὴν ἑρμηνείαν ταύτην τὸ Ἀντιόχου τῶν ἑρμηνειῶν. Ὁ γάμος Ἀντιόχου ἀναφέρεται καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῶν ἐκ Δελφῶν Τριπτ. IV, ἀριθ. 266, ἔνθα πρόκειται περὶ τῆς Ἀντιόπης τῆς θυγατρὸς τοῦ Πίρωνος καὶ γυναικὸς τοῦ βασιλέως τῆς Δίκαιας, ἐπιτίου (RE, I 2500 10· Roscher, Ausführl. Lex., I 383 6· Pape-Benseler, Wörterb.[3] ἐν λέξει ἐν Ἀντιόχῃ 2 α).

Ἐμφανῶς πρόκειται περὶ τῆς ἴδιας περὶ τῶν Θεσσαλῶν τῆς Θεσσαλίας φύσεως, ἐπειδὴ γενικῶς ἐπιτίου, ἀπεικόνισα μυθικοῦ διονυσιακοῦ σκηνῆς καὶ ἀναπαραστάσεις τῆς θεᾶς ἐκείνης θεμάτων, ἐξ-

ιστορία της αρχαίας θρησκείας, σελ. 545).

ως διονυσιακών και μυστηριακών δυνάμεων (Notizie degli scavi 1928, σελ. 133 κε, και ίδια σελ. 153 κε· Wilamowitz, Der Glaube der Hellenen, II 379 κε ~~και Kleine~~ του ιδίου, Kleine Schriften, V1 σελ. 523 κε· πρβλ. και O. Kern, Die Religion der Griechen, III 202). Στη δημοσιευμένη σκηνή παριστάνει η μεγάλη πλήρους διαμορφώσεως και πρόκειται η ANTIOPA (Αντιόπη) και πρόκειται αυτή SATVR (Σάτυρος) (Notizie, 160-1 και εικ. 19 και Wilamowitz, Kleine Schriften, 529).

Ο Calza, ήδη δημοσιεύει την εικόνα εις το Notizie, αναγνωρίζει εις την Αντιόπην την θυγατέρα του Νυκτέως και σύζυγον του Λύκου κυριότερα στοιχεία υπέρ αυτής μύθου, του έρωτα του Δία, ότις ενώθη μετ' αυτής υπό μορφήν Σατύρου, και την ορμήν του βασιλέως αυτής πατέρος εναντίον αυτής διά τον θυμόν φόνον της Δίρκης υπό των υιών της Ζήθου και Αμφίονος. Προσπαθεί δε ίσως (σελ. 161) να χαρακτηρίσει αυτήν εις την εικόνα ως άνωθεν κείμενα, την σωσίαν ούσαν διά της μανίας ληφθείσα ο θεός.

Ο Wilamowitz (ένθ' ανωτέρω, σελ. 529-30) αναγνωρίζει ορθώς και την Αντιόπην εις τέρας των μυστηρίων της Δήμητρος, εν σωσίαν ο εφεστώς σεβάσμιος εις εφαρμόζων του Μεγάλου, του υιού εις Σεμέλης. Καταλήγει δε κατά εν σχετικόν σημείωμα: «Antiopa igitur obscura».

Εις τας σκηνάς ~~[illegible]~~ του ιδίου εις Cobliac ανευρεθείσας ανωτέρω ο SILENVS (Σιληνός) και ο SATVR (Σάτυρος) (Notizie, 156 εικ. 18· 158 εικ. 19· 161 εικ. 20· Wilamowitz, ένθ' ανωτέρω, 528 κε), εις την τελευταίαν δε σκηνήν εις το δεξιόν δεξιά παριστάνεται ο AEGYPAS (Αίγυπαν, εν ορθή εφαρμογή ~~[illegible]~~ ο Wilamowitz, σελ. 658, πρβλ. και Notizie, 156 εικ. 18, ένθα όμως (σελ. 157) η σοβαρότης αυτή του «Αιγυπτίου», η ίσως χειροτέχνη υπό Calza,

Κατά ταύτα δύο και τας εικόνας η χαλκία και γυναικών

ιωαννίνων). Ο αυτός Wil. δύο δύναται, ως φρίττει (528), νά διακριθώσιν, άν η εν τη εικόνι παρουσία του Δανάος, θέμα νά λαμβάνη αυτή και αυτός μίαν μόνον τοιαύτην ή άν έχει χαρακτήρα συμβολικόν υποδηλούσα αυτή η βασική κεφαλή ήδη.

Μέ τήν ύπαιθραν σκηνοθεσίαν η Δανάη Αυτόνη τής εικόνος τής Ρόδου δύο δύναται βεβαίως νά έχη μεγάλην σχέσιν, άλλά μόνον διότι τήν κεφ. η αυτή σφρ. τοιαύτην τοιούτον τόπον υπάρξεως χαρακτηριστικόν διά τήν τραγικότητα τής εικόνος. Η ανάλογος κινούσης τής θύρας η τήν θέσιν του εικόνος, ότι αποβλέπει ο πάν και οι άλλοι δείκται τής φύσεως (εμφανή, ξάκρα) γίνεται, και χωρίς νά δημιουργή τόν κίνδυνον τήν ανωνυμίαν προϊόν τής ιδιαίτερας τοιαύτης χαρακτήρος ή τόν θεόν, ή τό ήρωα ή τόν Πάνα. (βλ. τήν δομικήν τοιχογραφίαν η θέσις του Πανός εν τη κεντρική η κεντρική διονυσιακή μυθική Μαινάδων, Σατύρων και Ερώτων, βλ. L. Curtius, Die Wandmalerei Pompejis, (1929) σελ. 92, 95, 176-7 και 172 (σφ. και σχ. 403)).

Πρός τούτοις η τοιαύτη του Πανός θέσις η τόν χρόνον τής δόξης του δημιουργικού συμπεριφορά, ότι τόσον κεντρική ήτο η βόσκουσα και η ανάπαυσις των Μεγάλων θεών και θεοτήτων.

Περί τής ύπαιθρας Αυτόνης, ...ής και τής μετ' αυτής συμπεριφερομένης Μαινάδος, δύναται νά ισχύσουν οι γενικαί γραμμαί, ότι περί τής Βακχίδος γράφει ο Ζούναρ, ότι δηλ. ανάλογος τής τάξεως των ανθρωπείων, μόνον η τάξις αμυδρών, μορφών, αι οποίαι προσωποποιούν νύξιν, δόξαν, δίψαν, τόλμην, ύβριν κτλ. κτλ. Αρχ. δελ. 1906, 247.

τόπον εἰς Ἀττικήν, ἀφοῦ τόσον σεινὸν εἶχε αὐτὸ σχέσιν σρὸς συμπάντας ἀττικὴν ἔρημον. Καὶ ὁ χῶρος, ὅσον ἔχει λεχθεῖ τὸ ἐπιφανές, βορεοδυτικῶς κρημνίζεται ἀπὸ τοῦρκικὴν τομὴν τοῦ βράχου, μᾶλλον ρυθμικῶν, ἤτις σχηματίζει εἶδος ἐπιχώματος εἰς μέτριον ὕψος καὶ σροσκλίνου εἰς τὴν ὅλην ἔκτασιν ἐμφανίζει ὄχι ἀσφόδελον διὰ πληρεστάτης κοσμικότητος. Καθόλου φαίνεται δύνασθαι νὰ ἦτο ἐκεῖ κάποιο τέμενος ἢ νὰ ὑπῆρχε βωμὸς ἢ καὶ δύο ἱερεῖα. Τὴν θέσιν τῆς ἀποψεως ταύτης ἐνισχύει μὲ σχεδὸν ἀποδεικτικὸν δίκαιον καὶ ἄλλη σραγματικὴ τίνος καὶ σοβαρὸν σύμβολον σφραγῖδος χρόνων, κιρκιδεῖσα εἰς τὴν ὁδὸν σρὸς τὸ Μενίδι. Ἀνεγράφετο εἰς μὲ ἱερεῖα Ἐλευσῖν. «Ἥρως Ἠλίκης» (IG, I² 869) Solders, 85). Καὶ ἄλλη σοφρὸ ὅτι ὑπῆρχον εἰς Ἀττικὴν ὄρη σρὸς τιμὴν τῶν ἡρώων, ὀνομαζόμενα ἐνιαχοῦ ἀπὸ ἄλλα χαρακτηριστικὰ γράμματα π.χ. Ἡρῶον τὸ Ἡρῶς (IG, II² 2600 κ.ἑ.).

Ἐκμηδὲν ὅτι ὀκτὼ τὰς ἑκατὸν τρεῖς μετὰ ἀρτὸς καὶ ἀπώτερον τοῦ βράχου τῆς κορυφῆς δύο κελιόσωα ὧν τὸ σημάδερον ὄγκωνον νὰ σκεπασθῇ, σφοῦν ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ σραγματικὰ δείγματα ἐν τῇ βεβαιοτάτῃ ἐποχῇ, ἴδιν ὅρους τῆς σπουδαίας. Πρόσω σρὸς τὸ κέντρον, τὸ σεμνόμορφον τῆς μικρᾶς ἀοίδιμου δικῆς σόλεως, ὑπῆρχε κυβόσχημον σύνορον μὲ ἕνα τὰ ὄρια καὶ ἀποκατεστημένα σάλιν τὰς ρίζας, ἐκ μικροῦ μεγέθους. Ἦν ὕψ. 0,22 μ., σλάτ. 0,355 καὶ σάχ. 0,35, βάθος κορφῆς 0,45 καὶ διάμετρον σάλιν 0,26. Πιθανώτατα ἦτο κεφαλὴ κάποιας ἢ ὀνειροδόκης Ἀφροδίτης, ἐν σεφάλῃ τοῦ

---

1. Τὴν ἀνάγνωσιν ἐπιγραφῆς τοῦ Πλουτοῦ δὲ ἔγραψε ὑπ' ὄψιν ὁ Solders, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἀποψίν του, ἀναφερόμενη εἰς τὴν ἐκεῖ λατρευόμενον ὑπὸ τοῦ Mylchhöfer!

Γ καὶ Mezitt. Hesperia VIII (1939) σελ. 77 κέ.

τόσον ἡ μεταποίησις ἐκεῖ κατά τήν βυζαντινήν ἢ νεωτέραν χρόνον ἐν τῇ ἀνω τό ὄρος ἀρχαιοπρεπῆ ἀνδρικῆ ἀναγωγῆ (ἀφῆ. καί Curtius-Kaupert, III σχ. 12 καί 18 κε.). Γνωστή ἐπίσης εἶναι καί ἡ ἐπιγράφος ἐπιφανεία τοῦ καλλιμαχίου ἡ ἐπιστολογραφία ἡ ἐπί δόγματος τῆς πόλεως τοῦ ἱερεῖ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας (Milchhöfer, Athen. Mitt., XII (1887) σχ. 284, ἐπιγ. 186, ἀφῆ. καί Curtius-Kaupert, III 18).[1]

~~Δρακόπουλος~~ ~~Ο Τάκος~~ Ἔχω τῶρα μπρός μου ὅτι ἐκεῖ μέν μου δά ἐπάρθησαν καί ἄλλα κείμενα ἐν τῇ ἀρχαιότητι τό ἀνωτέρω τοῦτο τοῦ ὄρους, ὅπου καί ὁμηρικά καί χριστιανικά εἶναι καί ἐπιλείψεις καί θέσεις ἀφιερώσεις θεοῖς τοῦ ὄλυμπου παράγει[2] καί κατά ἀποφασιστικόν τέλος ὅτι ἐν ἀρχαιότητι δά ἐπονομάζετο[3] ἡμῶν ἐπίσης κόλπος ἐκεῖνος τό ὄρος νά θεωρῆται καί ἡ ἀπομόνωσις τῆς ἀνωτέρας Πηγῆς, ἡ ἐν ἀκμῇ, συμμόνωσις ἀφός κυνήθεια παράκτη ἡ τῆς βεβαιωθείσης, δά συνεχίζη ἀναλοιόφαν παραδόσεις. Ἀπό τῆς ἐπιστολῆς μου λοιπόν μόνον μυστικά ἔρωτα δέ δοκιμαστικά τό λάθος θεωρῆ δέ γίνεται ν' ἀποκλίσῃ.

Ἐπί τοῦ Πανικά, ἐπειδή ἐπιστρεφόμεν ἐκεῖ ἐ-

---

1. Τά μέτρα τῆς στήλης ἐκεῖ εἶναι καί προσέγγισιν 1,45 μ. τό ὕψος καί 0,34 τό πάχος.
2. Φαίνεται ἐπιτεύδεν νοητικήν καί ἀφῆ μόνον ὁ Ἑρμωνικός ἀπό τοῦ ἀνωτέρου μέ τά ὁμηρικά ἀφιερωματικά κουνά ἐκ τό βάθος, τό ἀπέναντι τοῦ Πανικά. Ἐπόμενα καί τό μεταξύ ἀνδρικά ἐπίκεντρα μέρος ἀπέναντι τῆς Ἀναλήψεως, ἀφῆ ἀναλογίας δέ καί ἀφῆ ἀναλογίας δέ καί ἀφῆ βορείου ἀνατολικοῦ μέρους τῆς Λιωρεμικῆς καί τοῦ Λιβοϊκοῦ κόλπου μεταξύ ἀπέναντι Τριγήρετος τῆς Λιβύης καί ἀρκετά ἀπέναντι καί ἀπέναντι τό Πελοπόνησον, ἐκ Μάρκης ἐκ τό βάθος καί ~~Ἀμφιλλό~~ καί κατά κάν ὁ Ἀμφιλλός

F Τήν ἐπιφάνειαν ὅμως δέν εἶδον, διότι κρύπτεται ἀπέναντι τῆς τῶν χωρῶν.

F (ὁ Λαυρεωτικός καλούμενος Ὄλυμπος)

χάλκινα νομίσματα, ὑπάρχουν ἐπίσης τὰ δύο μικρὰ ἀνάγλυφα κτίσματα καὶ ἡ μία τοποθετοῦν ἐπιγραφή, ἔχει ὁρθολάμπα γεμάτη βράχους, βαλάνους καὶ χαράγματα ὁρθογώνια διὰ τῶν γραμμάτων ΟΡ, ἡ καὶ ὁξύκορφος ὁρθογώνιος λαξευτὴ ἐπὶ κυκλικοῦ μορφώματος (Ἑλληνικά, Η'(1935) σελ. 220 κέ (Πέλρας)).

* * *

Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως Κυρίου εἶναι βασιλικὴ[1] μὲ μονοκλίνη τὴν ἀψίδα τοῦ ἱερέως. Ἐξωτερικῆς τῆς ἀψίδος ἔχει τὴν Πλατυτέρα ἄνω καὶ κάτω μορφὴ ἐξωτερικῶν ἀβάκων, ἡ τὸ κορμὸ τὴν ὁρόφου δὲ σχηματιζόμενον κενὸν μέλισσον τὴν σκεπάσεως τοῦ ἀβάκ μονολιθ. Τὴν Πλατυτέραν χωρίζει ἀπὸ τὸν κάτω κορμὸν ἐξέχουσα ζώνη, κοσμοῦσα τὴς ὁποίας κάθετες τὴν μίαν γραμμὴν ἐν συνεχείᾳ ἡ κοσμεῖ.

«Τὸ ἐκκλησίωμα τοῦτο ἐδῆ ἐὶ σὴ ἐὶ θεσπιδόξερ ἐκρεωθοῦν κύρης τὴν ἐκκλησίαν ἡν [ἐκλήθη] τὸν Ἁγιοκωνσταντίνος ἐμαζοῦ 1738 χὲρ Ἰω(άννου) Βοριάς».

Ἐπὶ τοῦ τέμπλου ἀξιοφέρεται μεταγενέστερον. Τὸ ἐπάνω ἐπιστύλιον ἀπόκειται. Πρόκειται περὶ ἀπολαμπάδας ἡ τὸ τῶν κυκλικῶν ἐρμηνεῖαν ἀναφορικῶς. Εἰς τὸ ἐκκλησίαστικὸ τοῦτο ἔχουν τὰ ἄκρα δεκαπόδια τέμπλα καὶ ἴχνη ἀφιερώσεως, καὶ τὰ ἄλλα ἐπιγράμματα τὴς ἐξωτερικῆς περιόψεως καὶ ἀβάκης ἄνω, ἀπολιθωμένα κάθετα καὶ τὰ ἀνωτέρω ἔχει, ἐπιπλέον καὶ τὰ χώρον τὴς ἀπόδοσιν 3-4 μέτρων βορειο-

---

1. Περὶ τῶν τοιούτων ἐκκλησιῶν Θ. Ὀλάνδου ἐν Δελτ. Χριστ. Ἀρχ. Ἑτ., Δ'(1927) σελ. 40 (εἰκ. 13), Ἐπετ. Μνημ. Ἑλλ., Α' Βυζ. Κ' σελ. 203 σημ. 16 καὶ 204 6, καὶ ἰδίᾳ ἐν Ἀρχ. Βοιω. Μνημ. Ἑλλ., 1(1935) σελ. 41 κέ.

δυλικής της υπάρξεως της Ελληνικής διαμορφώνει τα χώρα δαμοσίου τρόπο. Παρόν ένωσης φαίνεται και το [illegible] βυνάν και μεδόκλειον μέχρι του Πυθμένος. [illegible]

Πιθανώτατα δε υπήρχε εκεί μοναστήριον, η ενώ μετά ίδρυσις εν τη μυκηναϊκή και άνωθεν εκλογής του Αμοργινάς δρόμου του φέρον του μοναχού Λουκά, ένθα και δεύτερη γράφει: «Ο-φείλω και μέγα γράμμα εν τη εν Σαμίοις διεξάγεσθαι, εξ ου ότε ενδέοντε μεθωρμίσω Αθήνηθε, ηδυνήθην μαθείν ακριβώς, ένθα συνεβίβασε Δωσιμούβη μικρόν όσον τω δεινώ Ηνία δεδόμενα. Πάντων δε, αρμοσύνης διεφορημένα υπό ταύτης, έως ου εν άρα ένεκα εν τω Λουκά δέχεται ακεράσιαν ανάδοσιν η φιλόθεος ψυχή και τον δεινόν φόβον Δωσιμούβη ν εύελπις».

Αδιαφόρως δε υπήρχε λόγος νά υποθέσωμεν ο Χωνιάτης ότι εν τω κέρω του μοναχός ου παλέμμα εν τω ακεράσιαν του Λουκά δέρος, αν δε υπήρχε αυτό τη παλάμμα, ούτε δε ήθελε νά δικαίωσε και νά εμφανισθή. Τοιούτον δε παλάμμα εκ πλείστων αθόμερον και ανεπαίσθητον μόνον μοναστήριον η ήθελε νά δικαίωσε (ιδεν. και Χ. Σταματιάδου Ενυπνίου), Η Κεφαλαία εν Αιγίνη, (Αθήν. 1925) σελ. 42).

Αἰδοῖα γυναικεῖα εἶναι ἐν παρεμφύσει γενικοῦ, ἐπιπεδικοῦ κάλλους. Ἀνω φύσει ἐξέχουν κυρτωτοῦ μέγεθος, κονικοειδῶν καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ ἀμφοῖν, ἐπὶ ἐξ ἑκατέρου δι' ἐπιφανείας δύο ὀλιγίστης ἴσου βάθους. Ἐκεῖ ἡ δύο βάθη, ἀποτελούμενα ἐξ ἐπιφύσεως ἐμπόρου καὶ σαρκώδους ἐμφύσεως κύκλου, ὑπάρχουν καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ ἀμφοῖν, ἀλλ' ἐξ ἐν καθέκαστα καὶ ἐν τῷ ὕψει τοῦ μέρους τοῦ ἄρρενος. Ἡ ἐξωτερικὴ καὶ ἐν τῷ ἀρσενικῷ καὶ τῇ ἀρχῇ ὅλης, ἀνω ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τῆς κεκινημένης ἐπιφάνειας. Ἡ ὀπισθία ἐπιφάνεια ἀνώμαλος. Πρόσθιον καὶ ὀπίσθιον βαίνουν ἐπικινδύνως πρὸς τὰ πλάγια (τοῦ μόνου) 0,865, πρόσθιον 0,597-0,62, ὀπίσθιον 0,26-0,265 μ. Τὸ μέγεθος βαρύτερον. Κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ἐπάνω ἐπιφανείας ὑπάρχει ὀρθοφύνιον τόρμης διαμέτρου 0,405 κ 0,07 μ. μετὰ συνεχοῦς χυμικῆς αὐξήσεως διὰ τῶν τοιχωμάτων τοῦ ἀνδρείου[1], ὅθεν ἡ ὁμάς μορφῶν κατὰ τὸν ἴσον τῆς κεφαλῆς. Ἐξέχει ἀπὸ ἕνα ἐν τῷ ἀγροῦ τοῦ ἐν τῇ θρησκείᾳ τῶν Βαβυλωνίων "Θέρεζα"[2] τῇ μικρᾷ ἀποδείξει τοῦ Βαβυλωνίου Βαρμπάνου. Νῦν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐφ. Ἰω. Κόρκα.

---

1. Πρόσθιον ὀπίσθιον εἶναι ὀρθόν καὶ ἐπιμήκης ἐπιφάνεια τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἐξ Ἀθηνῶν (Παπαδακάκης, Πεν. Ἀρχ. 1926, σελ. 111 καὶ 112. Ἀναφέρεται ὁ ἀρχαῖος ὀρθόστατος ἐν Ἐλευσῖνι καὶ ἐν Ἀθ. Mitt., XXXIX (1914) σελ. 198-9 (Ρωμαῖος), πίν. καὶ ἐν αὐτόθι εἰκ. 6.

2. Ἐκμαγεῖον ὑδατοφορικοῦ (Τὰ τοιαῦτα ὑδατοφορικὰ τοιαῦτα μία ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐν Ἀθήναις, ὡς ἀποδείκνυται ἐν Ἀθήναις, ΜΑ (1929) σελ. 97 κ.ἑ. (Φωρίνης)) ἐν τοῖς ἀλβανικοῖς zezë-a (γεν. zazë-a, ἀντὶ ἀρχ. azeza) = ἄμμος, ὁρθ. G. Meyer, Etymolog. Wörterb. der albanes. Sprache, σελ. 366 κ. Χριστοφορίδου, Λεξικὸν τῆς ἀλβανικῆς γλώσσης, σελ. 348 κ. Τάκη Ἐτυμολογικὸν ἀλβανικοῦ λεξικοῦ, σελ. 22 ἐπίμονον ἢ λέξις δὲ εἶναι ἐν χρήσει ἐν ἀρχαῖῳ τῶν Μεσοβίων, ἀλλ' ἐν τούτοις τῇ ὀρθογρ. shuez-i F

F — ἐν τοῖς zezë-a ὑπάρχει ὑποφανεῖς πιθανὸν μετὰ τοῦ Ἀλβανοφώνου τοπωνύμου Ρέζε.

Ἄνωθεν καὶ κάτωθεν τοῦ φούστανου εἰς προσοψίν ὅτιν ἡ ἐπιγραφή:

Λύκυρος
Γνάθιου
Προσωάλιος.

Μενεκράτη
ς Κυβεοφῶντος
Προσωαλίου.

Τὰ γράμματα μεγάλα καὶ καρτερικά ~~[illegible]~~ ἀνερεύν πλάνουν κατὰ τὰ ἄκρα. Ἀνήκουσι εἰς τοὺς μετὰ τὰ μέσα τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος χρόνους. Ἡ φ. 0,035–0,045 μ.. Οἱ ἀναγεγραμμένοι δύο νεκροί ἦσαν ~~[illegible]~~ ἀδελφοί. Ὁ Λύκυρος καὶ ὁ Γνάθιος ἄρχουσι ἀλλοῦ, τὰ ὀνόματα ὅμως εὑρίσκονται καὶ ἀλλαχοῦ (Kirchner, Pros. att., 9186 καὶ καὶ 3043 κεξ. πρβλ. ἐπίσης Pape-Benseler, Wörterb.³. Fick, Die griech. Personenn., σελ. 86-7· Bechtel, Die histor. griech. Personenn., σελ. 288). Ὁ Κυβεοφῶν (στίχ. 5) ἴσως εἶναι ὁ αὐτός μὲ τὸν ἀναγεγραμμένον καὶ ἐν τῇ ἐπιγρ. 4 ἐπιγραφῇ, ὅπου ὁ Μενεκράτης δὲ εἶναι ἀδελφὸς τοῦ κυρίου μνημονευομένου Κ]υβεφῶντος. Οἱ χρόνοι καὶ δύο οὗτοι εἶναι οἱ αὐτοί, προφανῶς δὲ καὶ ἡ κατασκευή των. Πρὸ παντὸς τὸ ὕψος εἰς σύμπαν μεταξύ των τὸ ἄνευ πάχους καὶ [illegible] νὰ ἐκφράσω ἀκριβέστερα ἐν τῇ χειρὶ τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου.

Τὸ συγκινητικώτερον πάντως ἐν τῇ ἐπιγραφῇ εἶναι ὅτι ἡ μία προσφέρει εἰς ἑαυτὴν ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον ἐξ ἄλλου μᾶς δίδει τοὺς μισθοὺς ἐνδείξεις περὶ τῆς θέσεως τοῦ δήμου

Προσάγλιν. Ὁ λόφος οὗτος τοποθετεῖται γεωγραφικῶς πρὸς τὴν δυτικὴν Πύλον[1], ἀπέναντι ἀκρωτηρίου καὶ δυτικῶς τῆς Φαρίας (Milchhöfer εἰς Curtius–Kaupert, Karten v. Attika, III 12 καὶ Übersichtskarte v. Attika (1:100000)· López, Athk. Mitt., XVII (1892) 399· ~~Milchhöfer–Blümner, Καινούργιος Τρόπος~~ ~~ὑπὸ τῶν ἐρευνητῶν~~

---

1. Ἡ ~~περιοχή~~ τοποθεσία ἐπονομάζεται (Ἐντεκά Πύλες, ὀρθ. καὶ Ἐμπνευστά, Ἡ (1935) σελ. 227 σημ. 3. ~~[illegible]~~ Ἡ ὀνομασία αὕτη φαίνεται ἐκ προφορικῆς μεταφορᾶς τῶν ἐγχωρίων ἀναπολόβεις, ἡ ἐν τῇ Ἐνετίᾳ Πύλῃ τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια ~~[illegible]~~ ἐνιὰ ἀλίφερα, ἐννιὰ πόρτες, ἐνιὰ ἐκκλησιές καὶ ἐνιὰ σκράδια. Ὁ κάθενας ἀλιφερὸς εἶχε τὸν πόρτο του, τὸ σκράδι του καὶ τὴν ἐκκλησιά του. Τὰ ἀλίφερα αὐτὰ εἴχανε καὶ μιὰ σκέρβελη, ἡ ~~[illegible]~~ ἐκμάρεφα, ποὺ κοιτάξανε ἐκεῖ, ποὺ βάλαμε τὸ ἔνα ἐκμάρεφα. Ἀκόμα εἴχανε καὶ ἐνιὰ σπιτάκια μὲ χρυσάφι, ποὺ ἔγλυφαν δεμένα μὲ χρυσὴ ἀλυσίδα καὶ ἔβαζαν τὰ σπιτάκια στὴ ~~[illegible]~~ ἄφηνε τὸ χρυσάφι, ποὺ εἴχανε μέσα. Αὐτὰ τὰ εἴχανε πάρει ἐκεῖ, ποὺ θέλει ὁ ἅγιος τῆς ἐκκλησιᾶς (πανηγύρι), μὰ δὲν ξέρουνε, ποιὰ ὥρα καὶ μὰ ποῦ τὸ δέμβορούνε. Κάνα βρούνε; Ἄλλοι λένε στὸν ἅγιο τοῦ μεγάλου Πόρτου καὶ τὰ φυλάει ἐκεῖ Ἀρχάγγ. Κάνα δυὸ εἶχαν ἀκούσει καὶ τὰ θαυμαστά του (Ἐτσι τὸν ἀνεκδότου Θεοφραστικοῦ μου, ἀνίψιος τοῦ ἀποθανόντος ἐφέ ἐκεῖ γέροντος Ἀναβλιάτου Ἐυ. Πρέλλη). ~~Ἀκόμα [illegible] καὶ ἐν Πόρτῳ, Παρνόβου, Α' σελ.~~ Πρβ. καὶ Ἀθηνᾶν, ΛΒ' (1923) σελ. 190. Ἀνάλογα ~~[illegible]~~ καὶ ἀπὸ Πόρτες, Παρνόβου, Α' σελ. 229 κ.ἑ.

[1] Καμπόρτος πόρτα, ἐκκλησία ἐν Πόλῃ.

Frazer, Pausanias, II 400.[1] Σαφής, Ἀθηνᾶ, Μ' (1928) σελ. 122. Solders εἰς τὸ ἱστορικότατον περιγραφικὸν κεφάλαιον τῆς Ἀττικῆς. ~~[illegible]~~, RE, II 2199. Μᾶλλον ὁ Bursian, Geogr. v. Griechenland, I 347 προσδιώριζεν ἀορίστως τὸν τόπον τῶν Προκοννησίων μεταξὺ Κερατέας καὶ Μαραθῶνος, ὁ δὲ Köhler, Ath. Mitt., X (1885) σελ. 111 «zwischen Kuvala und Kalybia Kuvala» περιοριζόμενος ὑπὸ τῶν ἀγνώστων περιοικιῶν ἀκριβῶς, ἵνα ἀδυνάτου βορειοανατολικῆς τῶν Καλυβίων κατὰ μίαν τόπον Τζιγάρι, νοτίως τῆς δημοσίας ὁδοῦ Ἀθηνῶν-Μαραθῶνος, καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ ~~[illegible]~~ βορειοανατολικώτερον κατὰ τὴν περιοχὴν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Γεωργίου[2]).

(σελ. καὶ Hitzig-Blümner, Pausanias, I σελ. 329),

Ὁ προσδιορισμὸς οὗτος δὲν κατὰ ἀόριστον ἀκριβῆ. ~~[illegible]~~ ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ Πόρρου ἀναγκάζεται ἡ ἔνωσις ὁ ἀρχαῖος πλοῦς, ἀφοῦ τὴν λοιπὸν οὐδὲν ~~[illegible]~~ ἴχνος

---

1 Τὸ ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Κυδίου «In the well-cultivated ground called Tyrea Pyrgoi ('tiye towers') to the west of the village there are ancient blocks and vestiges of walls» δὲν κατὰ ἀρχάς, τοὐλάχιστον ὑπὸ τὸ ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον γράφει, διότι καὶ οἱ λίθοι κατὰ ἴχνη τοίχων κατὰ μόνον τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς (βλ. καὶ κατωτέρω)

2 Ἀπὸ τῶν πολλῶν βυζαντινῶν ἐν τῷ χάρτῃ (Curtius-Kaupert) ἀρχαῖα χείμενα, κατὰ ὅλην ἡ ἐκκλησία ἀναγράφει τὴν «Μενάρα» (σελ. καὶ κάτωθεν, III 12 (Milchhöfer)). Πλαστὰ, ἐκτὸς τῶν ἀρχαιοπρεπῶν χουδρῶν, βυζαντινῶν ἰδίᾳ, κεῖται θραυσμάτων, ὑπάρχουν καὶ ἀρχαῖοι λίθοι, φροντίδος ἀγνοούμενος οἰκοδομῆς. Περὶ τῆς ἐκκλησίας βλ. Ἀθηνᾶν, ΛΕ' (1923) σελ. 173-6 (Θελκύδης).

16, II-III 2
3096

ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀρχαιότητι διαφυλάσσεται,[1] εἰς ἀγδόνων αὐλῶνας τὰ κύψανα ἐν τῇ βυζαντινῇ ἐποχῇ.[2] Ἀείμνηστα μὲ ἑλληνικὰ χρώματα, συνιδιόμενα ἀπὸ ἀπλοῦ εἰς ἀποκρίθηκα ἐξαίσια ἀρχίνα, ἀπαντῶν μικρὰ δυνάστερα. Ἀρχοντικὰ τὰ μὲ ἀναλογικὰ ἐπωφελῆ τοῦ βαθοῦ Πρόφαλας ἀπὸ τὰ τοποθεσίαν Καρεάρεζα εἰς κατοικίαν ἀπὸ τὰς δύσεις Ἐλάνικο, Κοκκινόβρα, Κρούδι, Ρέθι, Γιουρεμούμ, Ἐμπόρεζα, Ἅγ. Ἀνδρέας καὶ Βαλομάνδρα. Ἐκεῖθεν ἐπιστρέφομεν ἀπὸ τὸ Ἅγ. Τριάδα,

---

1. Ἡ καλλιέργεια (κυρ. ὀπωρ.) ἀναπτυγμένη χαρακτηρίζει τὸν Τιμοσθένους ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου εἰς ἀγκάθια καὶ οὐδὲν δὲν δίκλαι νὰ ἀναφερθῇ εἰς ἀφορεσμοὺς ἐκ τοῦ τόπου. F

2. Ταῦτα κορίτσι τῆς ἀγάπης σημάδια, φραύματα χουδῶν ἀρχίνων, ἐφ' ὅλης τῆς ἀμόχμου καὶ τῆς ἀρετῆς καὶ ἤθους αἰνοδόμησιν, ἐφορεῖ ἀκόμη καὶ ἐν βυζαντινῇ μάλιστα ἀναβλαστανόμενα. Ἐκεῖ τὰ τοῦ μεγάλου ἀπὸ τὴν κυλοῦν ὑπόβαθρα κυκλαδικοῦ βυζαντινοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, ἀφ' ἑνὸς ὅλον ἐκεῖνον ἔχον σχέσιν ἀπὸ δύο ἐκκλησίας ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ μορφῇ τῆς Παναγίας Μιλοποτάμου καὶ τοῦ Ἅγ. Πέτρου (ἀπὸ αὐτὸν ὁ Ὀρλάνδος, Ἀθηνᾶ, ΜΕ' (1923) σελ. 126 κ.ἑ.). Ἀκόμη μάλιστα τοῦ Ἅγ. Πέτρου φαίνεται ὅτι ἐπὶ βυζαντινοῦ κειμένου ἐκείνου, διότι ἐκεῖ ἐκεῖ ἀρχαιοτάτου ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτέρα ἀνάγκη δρυκρατίας ἀνθρωπίνου ὄλου, ἀναγνώστου εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τῆς κεφαλῆς.

Ἀλλ' ὁ ἐκεῖθεν οὗτος βυζαντινός καὶ ἐπὶ τὸ Πυργίτης, ὡς ὀνομάζει τὸ ἀρχαῖον ἐκκλησίαν χωρίον ὁ Καρδάρας, λεγόμενος καὶ ἐρείπια σελ. 158. Ἡ κάτοψις ἀναμφιβόλως ἀρχαιοτέρα μὲ ἀκολουθοῦν τὸν πλάγιον οἶκον ὁ λίθος οὗτος ἐπὶ τὸ ἀρχαιοτέρας τῶν μεταγενεστέρων λίθων τῆς Ἀττικῆς καὶ διὰ τοῦτο ἔχει καὶ ἀχρήστους λοιπὸν καὶ κόχη ἐκ τοῦ ἀρχαιοτέρου

F Ἄλλοθεν κοίτη δὲ κορίδη καὶ κορμός ἀγάπης ἐν σκεπαστοῦ μεταξύ ἀποκείμενος νῦν ἀπὸ τοῦ λαρνάκου τοῦ Μαζδ. Γ. Κόβα ἐν μικρῷ ἀποθήκῃ βορειοδυτικῶς τοῦ ἐκκλησίας ταύτης ὑπάρχουσας ἐκκλησίας τῆς Παναγίας. Εἶναι μόνον ἐκ πολλῶν ἐπὶ τὸ ἔτος ἄκρον βεβαιοῦν ἀπὸ χῆ ἐνδύματος χειμερινοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐκείνου τοῦ ἱδιόκτητος. Μάκρος βεβαίωνον 1,20 κ.. Φαίνεται πῶς ἐκείνων χρόνων.

F Δεν Γουρεμή, Ἀθηνᾶ, ἔτος ὀλίγον λίγον τῆς Ἀθηνῶν σελ. 61.

ὄρους· διότι ἐνέα δόρφου εἶχε δρομαχῶνας, οἵτινες μέχρι σήμερον (1862) φαίνονται ἐρειπωμένοι. κτλ. >> δέον νὰ θεωρηθῇ ἡ ὀστεολογική καὶ φαλαικιόδης, διότι οὐδεμία λοιπὸν ὀχύρωσις ὑφίσταται σήμερον, οὔτε καὶ κατὰ τὴν ἐν τῇ ὀθωμανικῇ χρονολ.? Ἀναφυῆ δὲ ὁ γράφων τὰ ἴνοῃ κ ὀχύρωσιν δυναλίνας τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Καβκρίου, βουνοῦ ἀρὸς βορρᾶν τῶν Κομβίων, ἀρόχωρον τείχισμα (ἐξ. ἀπεί αὐτοῦ καὶ τὴν παλαιᾶν τοῦ ἔθνους κ Ἀπαλόρεγας ἐξ τῶν ἐθνικῶν κ πλουσίου Ἀλβανολόγου, τόμ. Α' σελ. 5 (Ἀθῆναι 1937)), ὅπερ τοῦ ὄντος ὅμως δὲ ἠκούσθη ἀκμαῖον χρόνον εἰ μὴ δὲ κλῆδ διὰ τὸν ὀχυρωμάτων, ὅσοι δεῖ δὲ μνήμονα ἀπὸ τὸν ἀρχαῖα.

Καὶ τὸν τόπον κ Πυρρίας, τὸν ὁποῖον ἀνεφέρθη χειμαρροειδῆ ὁ Ἐκρέμ (Ἀλβανά, Μ' (1928) σελ. 51) καὶ ὁ Φουρίκη (Ἀλβανά, ΜΒ' (1930) σελ. 125), ἀπορῶ ἀληθῶς. Ἐὰν ἐστὶν τοπωνύμιον ἀρχαιοβυζαντινόν, ἐπιμένω ὁ ἀλβανικὸς καὶ ὀρθόδοξον τόπον Pizgje-të, ὅπερ ἀρχαιοπρεπῆ ἑλληνικὸν τόπον Πύεγος, καὶ ὀρθόδοξον σλαβικὸν ὄνομ. Σλαβικὸν ἐπίθετον.

Δὲν ἀδικεῖται ἄνευ τὴν ὀνομασίαν νὰ ἐκλαμβάνωμεν ἐξ τοῦ ἠθικοῦ ἐθνικοῦ, οἵτινες τὰ ἐξέλαβον ἐξ Φύεγος τὰ ἐρείπια τῶν ὑψηλοῦ τειχισμοῦ ὀπίσω τοῦ μοναστηρίου. Οἱ γραικολόγοι μάλιστα διεγράφοντο ἐν νοῇ τὸ Ἅγ. Πέτρου καὶ ἐξ μικρᾶς ἀπὸ τοῦτο ἀπόστασιν ἐκείθεν τὰ τείχη ἐκεῖ τοῦτο κ Φύεγος κ.τ.λ. ἐπίσης κατὰ δυνατὸν οὐχὶ νὰ ἐξέλαβον, ἀλλὰ νὰ ἐνόμισαν κατονομασίαν Φύεγος τὴν οἰκίαν ταύτην ἐξ ὑπερφόβου χριστιανικῆς βοηθείας. Καὶ σήμερον κατοῖκοι τὴν Ἀλβανικὴν Φύεγον (Pizg-u) ἀνώνυμον τερατωνικὸν ὀνόμασμα. ~~Πρόκειται ἀναμφιβόλως τεράστια ἐξ ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ ὑπάρχουσαι~~ ὁ οἰκοδομικὸς ὑλικὸς νὰ κλίνῃ ἐν βου-

Ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Ἀρβανίτου Γ' (1937) βλ. τὴν σελ. 53 κατ.

Ὁ ἐν τῷ Ἀρβανίτου μεταφρ.

(ἀρθ. Μεσογείων, Ἀλβανά, Μ' (1929) σελ. 238 ἐν λέξ. Pizg-a καὶ Φου-σίκη, Ἀλβανά, Μ' (1929) σελ. 93 ἐν λέξ. Φύεγος).

(ἀρθ. καὶ Φουρί-κη, Ἀλβανά, Μ' (1929) σελ. 92 ἐν λέξ. Πύεγος).

F Παρακάτω μάλιστα, ἀφὸ τὴν ἀρχαιοπρεπῆ καὶ ἀρχαιόδοξον ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ

κάμε ὦ ἡ σημειώσεις, κυκλάδες δύο, ἐκμέκη ἰσόμετρα διαμέτρα, κρεμασμένα ἐξ ἑνὸς ἄκρου δι' ἑνὸς λεπτοῦ σύρματος, ἀσυγκολλήτου κοντάς εἰς τὴν μόνον διαμέτρου καὶ ἔχουν μὲν σχῆμα ἀλλοκοτα κεφαλικῆς, ὑπὸ τὰ ποδιὰ εἶχον λεπτὸν ἀστεροειδὲς (δίρριχα ἢ δίρριχα).[F]

Ἐν τῷ Θαλασσίῳ κοινοτικῷ καταλόγῳ δίνω νὰ σταχῶ καὶ ἡ ὀνομασία τῆς ἐκκλησίας Μισοσωρίτισσα (ἀλβανικὰ Shën-Mëzia Misospozitës), ἡ ὁποία κεῖται, ἀφεξῆς, ὅπου ἐκκλησιάζεται ἐξ τοῦ τόπου, καὶ διατηροῦνται οἱ ἀρόγοντες τὴν ἀνεπίσημον ἀλβανοφώνων καταλόγων. Κατὰ τὴν γνώμην ἀναφέρεται ἡ Παναγία καὶ ἡ ἐκκλησία ἐν γένει ἐκεῖ ὅπου, διότι κατὰ τὸ ἔθιμον τῆς τοπικῆς ~~ἐκ~~ αὐτῆς (24ου Νοεμβρίου - Γενέσια Θεοτόκου) οἱ γονεῖς εἰς μικὸ κόρο ἔχουν θυσίες, μικὸ ἔχουν φαΐ καὶ μικὸ ἔχουν κὸ ἀμπάρι.

Ὁ βυζαντινὸς οὗτος κοινοτικὸς σταυρὸς τὰ Καλόβια θεωροῦν νὰ εἶχε ἀφῆ μεγάλην ἐπίδοσιν. Ἀκόμη τοῦτο καὶ τὰ εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς περιοχῆς σημαίνοντα κοινὰ βυζαντινὰ ἐκκλησιαστικὰ κτίσματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπὸ ἔξω!

1) Ἡ Ἁγ. Παρασκευή, ἀπέχει ἀπὸ δυσμῶν τοῦ σημερινοῦ νεκροταφείου τοῦ χωρίου, εἰς ἀπόστασιν 30 μ. περίπου ἀπὸ τῆς ἀπὸ αὐτοῦ διερχομένης δημοσίας ὁδοῦ.[F] Τοῦτο μόλις διακρίνεται σήμερον ἔχει τὸν περιγίου τοῦ βορείου μικροῦ τοίχου. Εἶχε, φαίνεται, τὸ σχῆμα ἀψῖδος καὶ κοιλάδος θαυμαστῆς.

2) Ἡ παρὰ τὴν τοποθεσίαν Καμάρεζα περὶ τὰ 200 μ. νοτιοδυτικῶς τοῦ χαχανοειδοῦς τοῦ ἀμπ. Ράσκη. Οὔτε τὸ σχῆμα οὔτε τὸ μέγεθος αὐτῆς σήμερον εἶναι κακῆς. Μόλις διακρίνεται μόνον ~~κατάλοιπα~~ ἡμιερειπωμένης

F Ὁ τάφος οὗτος εἶναι ἀρχαιότερος ἔμφανεν μόνον διὰ λίθινης πλάκας ἀποκαλυφθείσης πρὸ ὀλίγου τοῦ εἴδους ἐμφανοῦς (μαδαμονίου).

F Καλόβιοι - Μεγαλοπόλεως.

F Ὁπως τοῦ κου Θαλ. Βλάχου καὶ Κωνσταντίνου Μπέκου Κρ. Νεοχ. Ἐπιθ. 1931 σελ. 398.

3) Η εξωκκλησία ή τῆς θέσεως Γκουρεγκιάρ, δυτικῶς τοῦ ὁμωνύμου λόφου ἐπάνω τῆς ἀμπέλου του

Τάφος βάθους εἰς τοῦχος τῆς ἐκκλησίας ὕψους. Τό ἀναμνηστικόν χαρακτηριστικόν. Θά ἦτο ἀνεφελκύστη τρυφερή. Καλά ἔνα πλέδιον, ἐπιγράφετο τό ὄνομα τοῦ Ἅγ. Ἰωάννου. Δυτικῶς καί βορείως τῆς ἐκκλησίας τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως βάθη ἴχνη θεμελίων, τῆς καί πολλοί τῆς μορφῆς ὀρθογωνικοί πλίνθοι μετά κονιάματος καί ὀλίγα κομμάτια χονδρῶν μεσαιωνικῶν ἀγγείων, ὅπως καί τῆς ἰδίας Πόλεως, ἐκεῖ τῆς ἔκτασιν μέτρων διαμορφωμένης. Μεταξύ τῶν πλίνθων ὑπῆρχε καί κρᾶχιον χειροποίητον μέχρι τοῦ τρόπου ἐν τρυφεῖον. Νοτίως τῆς ἐκκλησίας, εἰς ἀποστάσεις 150 μ. περίπου, ὑπῆρχον ἀρχαῖα καί ὑπόγειον κυκλικόν φρέαρ πλήρες.

4) Η ἀνώνυμος βασιλική τῆς Βαλοκάνδας, κειμένη εἰς τοῦ βορειοδυτικοῦ ἀρόδου τοῦ αὐτοῦ ὑψώματος. Η ἀψίς τοῦ δεξιοῦ ἱερατικοῦ. Εἴχομεν μόνον εὑρεῖν τά θεμέλια.

5) Ο Ἅγ. Ἀνδρέας εἰς τόν ὁμώνυμον θέσιν ἀνατολικῶς τῆς Βαλοκάνδας. Ἐπί μικρᾶς βοηθείας βασιλικῆ τό τέρμα εἰσόδου ἱερατικοῦ. Εἰς ὄψιν μέτρων ἀποστάσεως ἀνατολικῆ ὑπῆρχε κρᾶς, ἀποκαλυφθεῖς κατά τήν ὑδρόλυσιν χωρικῶν, βορείως δέ καί νοτίως ἴχνη θεμελίων.

6) Εἰς βασιλικά ἀνατολικώτερον, πλησίον τῆς ὁδοῦ Ἀγκυρίου, ἡ βασιλική τοῦ Ταξιάρχου, κατά ἀναφορά ἀναφέρει ὁ Θελάνδος (Ἀθηνᾶ, ΛΕ (1923) σελ. 165 κ.ἑ., ἀφεθ. καί Ἱστορ. Ἐθν. Βοιω. Ἐφ., 9 (1932) σελ. 44-45).

Ἡ ὁδός τῆς ἀμπελουργίας τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου

Ἡ ὁδός τῆς ἀμπελουργίας τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου

Τέλος μέχρι τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ὀρεινῆς δύο τά ~~κοινοβουλευτικά~~ καί ὁ Ἅγ. Ἰωάννης τῆς ἐπιχειρήσεως πόλις ὑπάρχουν δύο ἐπόψεων ἔκκλησις ἐξαρχίας τῆς ὅλης κατέρχεται μετά βεβιασμένης ἐκ τοῦ ὀρεινοῦ χωριοῦ (ἀλβαν. Shë(n)-Njanj-i), ἀπέναντι μεταξύ τοῦ Ἅγ. Πέτρου καί τοῦ τῆς μικρᾶς ἀποσίας βαρκοδόκης κατά μικρόν τέλος τῆς Λούτσας (Lju çë-a).

Ἡ ἀναφερθεῖσα ἐπιχείρησις ἀνέρχεται ὁ-
μοῦ μετά τῆς Κανανίας καί τοῦ Ἅγ. Πέτρου ἐπί τῶν βουνῶν τῆς ἐπιφάνειας. Οὕτω ἐπιβεβαιοῦται ἡ παλαιοτέρα ἀναφερομένη κοινή παράδοσις ~~ὅτι ὑπάρχουν~~ μεταξύ τῶν ἄνω καί τριῶν ἐπιχειρήσεων.

F Περί τῆς τάξεως τῶν ὁ Ἀλέξ. Κανελλᾶς, Ἀβαρικοῦ μετά τῆς Κανανίας καί τοῦ Ἅγ. Πέτρου (Θεσσαλονίκη 1933) σελ. 126 σημ. καί Φουρικοῦ, Ἀθηνᾶ, ΜΑ' (1929) σελ. 132).

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΛΥΒΙΩΝ
ΔΗΜΟΣ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

ἀθανατοῦντα ἰδίᾳ νοικοκύρη καὶ ἀπὸ τὰς θέσεις Μαυρὰ Πλάγκα (Vajenj të gjetë) καὶ Γκουρτζούρνους (Guri i Tuzkut = πέτρα τοῦ Τούζκι)[1] καὶ, ἀναποδόντα τὴν θέσιν διαφορᾶς τοῦ ὑψώματος τῆς Σέλεσγας σιμὰ χωρίδα, φθάνουν μέχρι τῆς ἐπάνω μικρᾶς σελίδας τῆς Πολογορίας,[2] ὅπου τοποθετεῖ ὁ Milch-

---

1. Ἀναλογικῶς τοῦ θερινοῦ ὑψώματος Γκουρτζούρνους καὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνοματοθετικοῦ χαρακτῆρος ὑπάρχει σκεβλέμενον εἰς σχῆμα τοπικοῦ θραυστοῦ χρώματος ἢ εἴδους χειρόφυτον μετὰ κυβοειδοῦς σκαφίου ὕψους περίπου 0,50 μ., λαξευμένου ἐκ τοῦ κέντρου. Διάμετρος ~~περίπου 1,50 μ.~~ τὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ σκεβλέμενος τὰ τοιχώματα μόνωθεν ἐξωτερικῶν. Ἐν τῇ περιοχῇ διαμένουσι Ἕλληνες ἐπιχωρίοι ἐκεῖθεν τῶν ἀρχαίων καὶ ἔχει περιέλθει.

2. Κατὰ τὴν ἀθανασίαν τῆς φωνῆς ἀναδόσεως, καθὼς ἡ θέσις ἐκείνη σώζει, διότι ~~ἐπὶ τοῦ~~ κάθοντο ἐπὶ τὸ διάσελον τῶν δύο ὀρέων, χωρεῖς καὶ νὰ ἀναδείξωμεν ἀλβανικὴν τῶν τοιούτων τοπωνυμίαν. Ὁ Καρρεῖ ἐπόνικεν ἐκφραστικῶς ὡς Λυκούριζας (Ἀθήνα, ΜΙ/1926) σελ. 147) καὶ ὁ Φουρίκας (αὐτόθι, ΜΒ/1930) 125). Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐρώτος ὡς Λυκούριζας, ἐνδεχομένως τὸ τοπωνύμιον (σελ. 126) θέσις τὸ ὑπωκορισμικὸν ὡς Lëkuzëza ἢ ὡς Likúriza ἐν τῇ τοπικῇ ljëkuzë-a – ljikúzë-a (= δίφρα).

Πρὸς τὸν ~~τοιοῦτον ὅρον~~ ὑπόμνησιν τοῦ Φουρίκα ἐκυκλοφόρησε τὸ τοπωνύμιον, διότι ἀπόλυτος ~~ἀναφορὰ~~ ἡ ὀνομασία ἀπουσίαν καὶ ἐν τῇ ἀλβανικῇ Ljikuzë-a, μὲ τὸν τόνον δηλαδὴ τῆς παραλήγουσας, ἐνῷ ἐν τῇ ἀλβανικῇ πόλει τὸ ὑπωκορισμικὸν τοπωνύμιον τὸ ὑφιστάμενον ἐν παραλλάξει τόνου τοιούτου κατὰ κανόνα τῆς ἐκεῖ προφορᾶς, π.χ. Γκορίτζεζα, Δυψέζεζα, Καμάρεζα, Κινέζεζα, Λιοφάτζεζα, Μαρβένεζα κ.ἄ.α. (ἀλβ. Goziχëzë-a, Dhipséljezë-a, Kamázezë-a, Kënétëzë-a, Ljofátezë-a, Maljivérjezë-a κλπ., βλ. ἀμέσως ἐν Ἀθήναις, ΜΙ/1929) σελ. 97 κ.ἑ.).

Δὲν ἀποκλείεται τοιοῦτον νὰ εἶχον τὸ ὄνομα οἱ ἔνοικοι ~~Ἀλβανοί~~ Ἀλβανοί καὶ νὰ διεκίνησαν τοῦτο μὲ τὴν ἐν χρήσει προφορὰ καὶ τὸν τονισμόν του, ἐξ οὗ καὶ μὲ ἀφορμὴ ἄλλα ὁμοιόνυμα τοπωνύμια/ὀρεινὰ τοπία ἐν Ἀγίῳ Ἐ. Κ. Ἀρκούδι, σελ. 250, βιβλιογραφίαν δὲ περὶ αὐτῶν, αὐτόθι σελ. 251 ὑποσ. 1). Τὴν ἀκριβῆ ταύτην ἐπιβεβαιοῖ καὶ τὸ γρανὸ ὄρος καὶ ἄλλοι ἑλληνικοὶ ὀνοματοθέται διεκρίθησαν ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐξ ἑξῆς: Ζε-

Ἐπιμένει δὲ περισσότερον καὶ ὁ κύριος Milchhöfer περὶ τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸν τόπον ἐπιμελῆ Curtius-Kaupert, πίνακα III–XI σελ. 14

Mitth. XII (1887) σελ. 104 καὶ σημ. 142 ἀγγλ.

κόβει τὸν λόφον Παρθενίου.
(Liberaki Karete v. Attika -

Τὸ χωρὶς τοῦτο ὅτι ὄντως, ἡ καὶ ἡ ὀνομασία
ἔνας τὶ καὶ ἄλλα κόκκινα κεράμου κ' ἡ
μικροκοσμία θέσις, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν
περιοχὴν τοῦ Διονυσιακοῦ, τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου
καὶ τῆς Βαλσαμάστρας, ὁμοιάζει νὰ
τοποθετήσωμεν τὸν λόφον Προσωπίδων
εἰς τὴν ζώνην τὴν ἀνατολικὴν
ἀπὸ τῆς Προμάχου καὶ παραλήγουσαν εἰς
τὴν Βαλσαμάστραν μὲ δυτικὸν ὅριον τὴν ὁδὸν
ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Νίκου τῆς Προμάχου
καὶ ἀνατολικὸν τὴν γραμμὴν Ἐλάνικο, Κύμβη
Χαφίκι – Kselaffaší (ἡ ὀνομασία παρμένη καὶ τῆς
ὀνομασίας τοῦ τόπου Ἀγίου τοῦ Ἀρμόλου, σελ. 232 ἐν
τ. Kselaftó-j), Σταυρανός – Stavzanó-j, Λαγο-
νήσι – Laghonís-i, Θύμη – Thémi καὶ
Φουκιά ἢ Θουκιά – Finjigé-a – Thinjigé-a.

1. Ἀναβάνομεν ὁ Μιλλιμάρης τοποθεσίας
τοῦ λόφου τούτου ἀνὰ μὲν Ἁγ. Τριάδος.
281 κατ.

2. Τὰ ἀρχαῖα ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Χαμοβίου ἀρχαῖα ἔχει ἐξετάσει
πρῶτος ὁ Μιλλιμάρης Ath. Mitt., XII (1887) 81 κε (σελ. καὶ
Curtius – Kaupert, Karten v. Attika, (κείμενον) III – VI
12 καὶ Frazer, Pausanias, II 400), ἀλλὰ δὲν εἶναι πολὺ
ἀκριβὴς ἡ ἀνάλυσις αὐτοῦ. Μόνον διὰ τὴν χωρικὴν
ἐπιγραφὴν τοῦ Ζηνοδότου ἐπληροφορήθη αὐτὸ ὑπὸ τοῦ μη-
χανικοῦ Ἀλ. καὶ ἀνωτέρου βρόντα Ἀνεβ. Ἐν. Πρίβε ὅς εἶ-
χεν εὑρεθῆ [illegible] καὶ εἰς ἐκτελεσιν τῆς
ἐκείνου [illegible], κατόπιν ἐμοῦ καὶ νοσίας τοῦ Ἁγ. Πέτρου ἀπὸ τὴν πόλιν

Σωμίεγα, Ρίρεγα (ομ. ομ. και Ἑλληνικά, Η'(1935) σελ. 227-8).
Ἐν τῷ παλαιῷ συνήθεια ὅτι ὁ λίθος ἀνῆν τὸ ἱ-
κανὸν ἐκλαμπρύνον. Δὲν ἀποκλείεται δὲ νὰ ἦτο καλοκαιρινὸς
καὶ κατὰ μεγαλοβρόχιον κυνηγετικόν.

Buschor, Plastik der Griechen, σελ. 26.

Ἄλλα ἀρχαῖα ἀντικείμενα, ἐν τῇ περιγραφῇ τῶν Κα-
βείρων παρορμήσαντα μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Hilschäfer, εἶναι
τὰ ἑξῆς:

1) Ὁ ἀρχαϊκὸς κόρος τῆς Βαγοράνραφ (Ἀρχ. Ἐφ., 1902, σελ.
43 κε' σύν. 3-4· Papaspyridi, Buste du Musée National,
σελ. 27· L. Budde, Die attischen Kuroi (1939), σελ. 12).

2) Τάφος τῶν μυκηναϊκῶν καὶ τῶν ἀρχαϊκῶν χρόνων
ἐν τῇ αὐτῇ περιοχῇ ἀνασκαφεὶς ὑπὸ τοῦ Καββαδία
καὶ τοῦ Τσούντα (Ἀρχ. Ἐφ., 1902, 44 κέ).

(σημ. καὶ Jahreshefte XXI/1939, Beibl. σελ. 58-62 (Rankovitsek))

3) Τεμάχιον ἐπιτρόχου ὀφεικοῦ κίονος τῆς ἀρχαϊκῆς κοσμίας,
εὑρεθὲν παρὰ τὸν Ἅγ. Ἀνδρέαν (Ἑλληνικά, Η'(1935) σελ. 215 κε' (Πέλλου)),
ἐξ οὗ ἄλλα ἀνάλογα ἀρχαϊκὰ τεμάχια ἐν τῇ αὐτῇ θέσει (αὐτόθι σελ. 219).

4) Ἀνθρακικὸν βῆμα ἐν τοῖς Γιουρεμιούρ, ἀνάγειν Δίοχίφον
Δημητρίου Κροκοδείλου (Ἑλληνικά, Ἐπιδόσεις, σελ. 223 κέ).

5) Ἡ κόρη τῆς τοῦ Ἀχείου, δημοσιευθεῖσα ἐν Ἀρχ. Ἐφ.,
1937, σελ. 538 κε ὑπὸ τοῦ ~~Καββαδίου~~ Ἐμ. Πετροδούλου
(σημ. καὶ τελευταῖον Χρ. Τσούντα, σελ. 542 ΙΓ' (Κυ-
ρίου)). Αὕτη, καθὼς ἐγκελεύεται, εἶχεν θέσιν ~~[illegible]~~ δεκαετίας ἀφιέρου
ἐπὶ τῆς αὐτῆς τῆς κλίσεως τοῦ Πύργου, κατέστη ἔρμος καὶ βω-
μὸς τῆς κατοικούσης ἐφορείας τῶν Καββαδίων. Εἶχε τεθῆ
ἐπὶ τῆς πάλαι μὲ τὴν ἐπιγράμματον ὄψιν πρὸς τὰ κά-
τω ἄνωθεν χαμηλῆς καὶ ἀποσκευασθεῖσαν ἐν τῇ ὑγρᾷ
πάλῃ, ἵνα σκεπάσῃ τὰ ὀπτὰ δύο νομίσματα, τοῦ Ἀχείου
πάλαι ἐκ τῆς ἐπιφ., ~~πρόκειται~~ καὶ τὸ ἐπίγραμμα. Η

Αἱ ἀναφορὰ τῶν ἐν τῷ κειμένῳ ἀναφερομένων ἔργων ἐν τῷ ἐκεῖθεν ἀναφέρεται

πάχος υπέβαλλε μεταξύ 4 χιλιάδων δραχμών, ~~ήτοι~~ υπολογιζόμενος ~~ήν~~ τὸν χώρον δὲ ~~υπ~~ ὀμπελοφόρος ~~μετ~~ ὁ ~~υπ~~ δραχμῶν ~~υπάρχει~~ ἀπὸ εἰς μεγαλόκαρπον ἀμπελῶν.

6) Μακεραρίνι μύκητα, γνώριμα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς ἀμπέλου ὑπογείου ἀποφλοιοειδοῦς δομικοῦ. Εἰδικὴ ἐπιχάλκινη πλάκα τοῦ ὀφφ. τοῦ Γ. Π. Μιχάλη στὰ τοῦ Ἅγ. Βασιλείου καὶ ἀποδεικτικὴ τῆς ἐξ αὐτῆς ἀρχικῆς ἐπιλογῆς Κορωνέου (ἀπομονώσεως).

7) Η ἐν τῇ δαρείῳ ἐρευνήσει ἐξελιγμένη ὑπόθεσις ἐπιλογῆς 4, 5, 6 καὶ 7 (ἐν καλοῖς).

Ἐπὶ τῶν ~~ρυθμῶν ἐπιλογῆς τῶν ἐν τῇ ἐρεύνῃ~~ τοῦ χωρίου μικρῶν ~~φυσικῶν~~, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα τινὰ ~~φυσικὰ~~ μέμφεις, ἰδίᾳ βοτανικά, ἄγνωστον ἐν τῷ ὑπόνῳ τῆς θεμελιώδους φροντίδος.

Τεχνικὴ ἐπιλογὴ ὑπὲρ τῶν ὑπόνομα

Εὑρίσκεται σήμερα βραχεῖα καὶ τετραγωνική ἐκ μονοῦ μαρμάρου, ὕψους 0,37, πλάτους ὁμοίως καὶ πάχους 0,25 μ. ἔχει ἐπακρώδη ἐμπρόσθια βραχεῖα τετραπλεύρου διατομῆς καὶ κοιλά εἰς τὴν προσθίαν ἐπιφάνειαν κάτω. Τὸ νῦν ὕψος φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ἀρχικόν, διότι κάτωθεν ἡ σήμερον βάσις φαίνεται κατεστραμμένη ὁμοίως καὶ τῶν πλευρῶν τοῦ μαρμάρου. Ἡ ἐπιγραφὴ καταλαμβάνει εἰς εἰς τὴν προσθίαν ἐπιφάνειαν. Ἔχει δύο γραμμὰς λόγχου καὶ ἔχει μεγάλην ἐπιγραφικήν.

Περιεσώθη ἐν μονήρες κατὰ τὴν θέσιν Φεζλῆ (ἀγγλ. Fëzlji-n), ἀπέναντι τῆς Νότου τῶν Κομβίων, καὶ μετέβη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ κυρίου. Ἐκ τοῦ ἐκφορίου τοῦ ἀείμνηστου χωροφύλακος μέρους ἀνεκαλύφθη καὶ δεύτερον τμῆμα, ἓν εἰς ἐκ τῶν μικροτέρων καὶ ἀνωνύμου ὑπάρξεως καὶ τὸ ἐφαρμόζον εἰς τὴν ἐπιγραφικὴν τῆς στήλης.

Τὴν κάτωθεν τῶν δύο λοιπὸν ἀνεγείραμεν καὶ ἐν μέρει φέρον ἐπιγραφὴν φοβόμεν ἐπιμελῶς βεβαιῶ:

Κ]ινδ[ῶν;
Κυβ]ιδοχῶν
ος Π[ροδώχιος;

ὑψ. γραμμ. 0,022–0,027 μ. Χάραξις ἀκριβοῦς, βαθεῖα.

Ὁ ἐπάνω ἀναγεγραμμένος Κ]ινδ[ῶν; δὲν εἶναι ἀξιόλογος. Ὁ Κυβ]ιδοχῶν ὅμως ἀπαντᾶται εἰς

ὁ κύλος μὲ τοὺς ἀνεμόρμενοι καὶ τὴ θρησκευτικὴ
ὅπου ἔχει. Ἡ ἐκμετάλλευση, ὀρθὴ κάν δύσκολη, ~~καὶ α γιὰ τ~~
κυρκίλοβα, ~~καὶ~~ φαίνεται σύγχρονη ἡ ὀφέλεια.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΛΥΒΩΝ
ΔΗΜΟΣ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

ἐτάφη ἐπιτύμβιος ἀλωπαικὴ στὴ Δημητσάνα ἔχουσα μὶν συνήθη κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὸ πάχος μέσον ἐν τῷ κάτω μέρει τὰ ἄνω ἐξέφυαν εἰς κεφαλὴν κατάβλακιν. Ἐφαύνδη μόνον ἡ ἐμπροσθία ὄψις τοῦ δεξιοῦ ἀμφωτηρίου καὶ τὸ ἀνώτερον τμῆμα τῆς ἀριστερᾶς ἀκμῆς κατὰ μίαν προσοψιν. Ἐξεφτυία ἐν γένει ἐπιμελείας, ἐξαιρετικὴ τῆς ὀπισθίας ὀψεως. Κάτω διακρεῖ τὰ ἴχνη τῆς ὀξειδώσεως ἐν τῇ προσαρμογῇ εἰς τὴν βάσιν. Ὕψος 1,08 μ., πλάτος 0,46-0,48 καὶ πάχος 0,07-0,10. Μάρμαρον λευκόν.

Εὑρέθη ἐπὶ τοῦ χωμάτου λαθραίας ἐκκλησίας ἐντὸς τοῦ ἀγροῦ τῆς οἰκογενείας Γιάνα ἐν τῇ θέσει Καμάρεζα πλησίον τοῦ προσωνύμου τῆς Προφάρτας. Νῦν ἐν τῷ ἐκκλησίῳ τῶν Καλυβίων.

Κάτωθεν τοῦ ἀετωματίου ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ τῶν μακεδονικῶν χρόνων:

ΝΕΟΚΛΕΗΣ ΦΑΡΙΚΛΕΟΣ

Νεοκλέης Χαρικλέο(υ)ς.

Χαράξις μᾶλλον ἀβαθής. Ὕψος γραμμάτων 0,017-0,018 μ. Βῆτα τὸ σημεῖον τῆς χάλκης καὶ κατὰ μῆκος τὸ σκέλος τῆς ἐπιγραφῆς ἡ σκίμπα εἶναι ἐλαφρῶς κοίλη, ἄνω ἀρκετὰ ἐπὶ ἀώρεσιν προεκτεινόμενα γράμματα. Τὸ κοινὸν χρῶμα.

Ὁ ἀναδεικνυόμενος τύπος Χαρικλέης εἶναι συνήθης εἰς τὴν ἀττικὴν ἐπιγραφικὴν μεταξὺ τοῦ Δ'-Γ' π. Χ. αἰῶνος (Meisterhans-Schwyzer, Gramm. der att. Inscr.[3], σ. 132).

---

1. Ὁμοία ἀκριβῶς σκίμπα, ἀλλ' ἄνευ ἐπιγραφῆς νῦν, καὶ ἡ παρὰ Conze, Die att. Grabrel., III 1462.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΛΥΒΙΩΝ ΔΗΜΟΣ ΤΑΡΩΝΙΚΟΥ

Κιονόκρανο κιονίσκου (columella) εκ μαρμάρου λευκού με τον μυστικόν εξέχοντα δακτυλιοειδή διάταξη άνω. Λείπει το κάτω μέρος. Ελαφρά φθορά άνω εις την αποφύσεως, εν και εις άλλα σημεία του σώματος. Εναπόμενον ύψος 0,25 μ., διάμετρος 0,43. Αποκείται κατά έτος εν τη οικία του Ευάγ. Κόρρα εν Καλυβίαις.

Τόπος προελεύσεως άγνωστος

ΣΩΤΗΡΙΔΗΣ	Σωτηρίδης
ΝΩΝΟΣ	[Δα]νωνος
ΡΑΚΛΕΩΤΗΣ	[Η]ρακλεώτης

Χάλκινος μικρός κρίκος και χωρίς σωζόμενον εκμέλεια. Δεν δηλούνται ακριβώς. Γράμματα του τέλους του Γ' π. Χ. αιώνος, ύψ. 0,015–0,02 μ. εν τάξει μεγάλου.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΛΥΒΙΩΝ ΔΗΜΟΣ ΘΕΡΜΑΪΚΟΥ

εικόνα με δέκορα [χειροποίητου] και ακρωτήρια και γείσος ρόδα-
κων εν δύο ιχνογραφίαι και περιεχόντων αλλήλους κύ-
κλους. Ύψος 0,43 μ., πλάτος 0,42 και πάχος 0,74.
Φαίνεται ότι λειτουργεί εν μεγαλυτέρας εκτάσεως, διότι
και η κορυφή κάτω είναι κανονική. Φέρει βάθος κυά-
κι εν κορυφαίω και την δεξιάν μοίραν του δεκορατίου.
Η εμφάνισις και η σύστασις εύπορος, εξαιρέσει της ποιότητος.
Μάρμαρον [illegible] λευκόν.
Εις το μεταξύ του δεκορατίου και των ρόδακων διάστη-
μα η επιγραφή:

ΟΡΟΣ = <u>ὅρος</u>

ύψος γραμμάτων 0,07 μ. Η τύπος επιγραφής και εν δι-
κτύοις χρόνοις (περί τοιούτων επιγραφών
ὅρων εν Daremberg-Saglio, Dictionn.,
III 265α, ορθ. ειδήσεις και εν συγκριτικώ σή-
μερον <u>ὅρος μνήμα</u> εν αττικαί επιγραφαί
λίθου, IG, II² 2527 κ.ε.).
Η προέλευσις δεν είναι γνωστή. Ασφάλεια εν θεωρούν-
τες ωραίον εν ανεγερομένη νέαν [κατοικίαν]
εν Καρυάς και ίσως εκ τοιούτου ανεγερθέν
ό κατεδαφισθέν εκ τμήμα εν Δεμενάς, αφού μά-
λιστα φέρει [εξωτερικήν αξίαν] ίχνη αθέσεως.

Τετραγωνικόν ανάγλυφον ελληνικής αναγλύφου με ισχυρής εξέχον άλλωμα και χωρίς τον κορμόν. Εκάστη η κατακόρυφος κατά μέγα μέρος διά του ηραλίου αριστερά χείρ κατακόρυφος κατά τον άξονος προς τα άνω και ψαύουσα τής δεξιάς. Του λοιπού σώματος, οπόταν κατά γενικήν γραμμήν, ελαχίστου μέρος διασώζεται. Διαστάσεις του κατακόρυφου: ύψος 0,53 μ., πλάτος (εις τον ώμον) 0,33 και πάχος εις τον μέσον κορμόν εις αριστερά 0,03, εις τό άκρον 0,063. Μαρμάρου λευκού. Εποχή τό τετάρτον ~~μέσον~~ τέταρτον του Δ' αιώνος.

Εύρεσις εν Λυκουρείοις κατά τας εργασίας του Εκ. Φιλίου (βλ. και ανωτέρω) εντός του άγρου του Δημ. Ειδάρη, κειμένου παρά τον βορειοδυτικόν πρόποδα του χλοώντος ύψώματος Λιοτρίβι. Κατέχει η σύλλογος.

Εκ τής του μόλις τούτου ανάγλυφον ξέδονα κεραμικά σκεύη, κρηνίδια και φορείαι εις τό αριστερόν, εις τό κοινόν δε θυμίαν υπό μορφήν θυρίδος κλειστής αρτίου αρχαίου ωραιοτάτης. Εν άνω μέρει κοσμούσιν κοίλαι κοίλαι, εντός του αγρού μέν, κείμενοι γιγαντιαία φώκη εν πλατείαι δόχαι δοχών κατά τό κέντρον του σώματος και δεξιά τό ύψος εκ τριχωρίτου, βυσσινής διαφέρεις 1,70 μ. Εν τούτοις — προσεγγιζόμενη θέαμα διά τήν σύνθεσιν ζητεί; — ~~ιδιόρρυθμον~~ ή ονομασία του τόπου. Εν εκείνοις ύπαρξιν ωφελίμου συνοικισμού μεγάλου προϊούσης κατά τά ίχνη θεμελίων και οι σύνοικοι ~~θέσεις~~ θέσεις ~~ανάλογον~~ ανάλογον ειδή κάποθεν του δόρου νοσοκομειακής.

Βορειοανατολικής του ύψώματος ωσεί τά 100 μέτρα διαφαίνεται μέχρι σήμερον ~~ακόμη~~ η ανεβάλωσις εκείνου χωμάτων εν καί οι κάτοικοι μετά τήν μόνης διαμενομένων διαφεμμάτων πεζεύτων

Παρά τὴν δεξιὰν μορφὴν τοῦ ἀετωμάτος καὶ τὴ τέχνη τῶν ἐπιγραφῶν βέβαιον εἶναι ὅτι ἐπρόκειτο:

ΕΙΡΗΝΗ	Εἰρήνη,
ΔΑΔΟΥ	Δάδου
ΘΥΓΑΤΗΡ	θυγάτηρ.

λίγων μυκηναϊκῶν, ἀνακαλύπτουν ἀρχὰς ἑλληνικὸ ἐπὸ δέχεται—σιάζων

στὴ τελευταία τὰ κείμενα ταῦτα δὲ μόνο βάθος κάνουν τοῦ τόπου, τὴ μικρὰ ἀνθρώπινη κοινωνία, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπο εἰρήνευσης μέρους, ὡδανὴ ἀρχαιοελληνικὴ μέλος. Ἄλλα δύο μέρεα ὑπάρχουν τὴ μία ἐπιγραφὴ τοῦ Ἀβ. Νικολάου κοντὰ στὸν νοσοκομεῖο τὸ πόλεως τὴ κοῦ τὴ δεύτερη ἔγγυς τὴ Δημάδας. Ταῦτα εἶναι μερεμένα ἀπὸ ἴδια χέρια, ἐπὶ τὴ Ἀβ. Τριάδας, καὶ ἀπὸ μέρεα ἐπιφανῶν τὴ αὐλὴ τὴ μὲ δυρανὴ εἰκόνα. Ἐκτὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνθρωπίνη λύπη κρέμεται μέρεα ἀρχαιοτάτη κιόνα τὴ ὑπολείμματος λίθο, μὲ βάθος αἰωνίου, ἡ κατὰ ἀστεῖα κιονοκεφάλου ἰωνικοῦ τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων.

ἐδῶ κάποτε τοῦ λοιπόνου τοῦ Ἀβ. Νικολάου ἀνάντου τὸ ὄρεμα ἐκκλησιά, ὁμοῦ δὲ καὶ τὴ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ καὶ τὴ τὸ μέρος τοῦτο φαίνεται ὅτι ἦταν μία μεγαλύτερον λαθρεία ἀνθρωπίνη. Πιθανὸν δὲ δὲ ὑπάρχουν ἐκεῖ ἀπὸ τὴ, τὴ ἐπιφάνεια τὸ διάφορον χρῶμα τῆς γῆς, ἀφοῦ ἐκεῖ τῆς δὲ ἀνεῦρε ἀπερίγραπτες τὴν ὑπολείψεις, καὶ τὴν ἀνόρυξή μου, χωρὶς ἐκεῖ βαθύτερα κτίρια. Ἐκεῖ τοῦ ἀρχεῖ δὲ τοῦ κυνηγ. Εὐ. ἀπόλλη λιάδη, κατέκτησον οὐχὶ ἀφὸ μακρὰν πάνω ἀφὸ βορρᾶν, ἐπιπροσφάτως τὴ εὑρέθησαν καὶ ἐκεῖ βεβαιώνει αὐτοῦ τὴ ἀνάρμα θεμέλια σύνθετα ἀλληλοδιαδόχιμα, ὡς δανεῖ τὴ ὀφείλει ρωμαϊκὴ ἐποχή, ἡ βυζαντινὴ καὶ ἐκ τῶν ἐγκαταλελειμμένων ἐδῶ θὰ κερδίσουν ἀρκετὰ φῶς.

Χάρακας ἀναθήμ. ὕψος γραμμάτων 0,008–0,01 μ.
Τό ὄνομα Δάνος (ἐκ τοῦ Δάνης) ἀπαντᾶ ἄπαξ μόνον ἐν Pape-Benseler (εἰς ἐπιγραφὴν Ἀθηνῶν). Ὁμόρριζον ὅμως εἶναι τό βοιωτικόν Δάνδις (IG, VII 2368 καὶ 2418$_6$), ἡ καὶ τό ἀνάλογον θηλυκόν Δάνα εἰς ἐπιγραφὰς τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας (IG, IX II 324b καὶ XII II 68$_2$ καὶ 222$_2$).

Καὶ εἰς τό βόρειον τμῆμα τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς Μακεδονίας, ~~ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει τό Τίμιον ὄρος τῆς Μακεδονίας~~, ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει τό Τίμιον ὄρος τῆς Μακεδονίας, ὑπάρχει μία ἀξιόλογος λίμνη, ἡ λίμνη τοῦ Πεζαδίου τοῦ Πάλιτ (ἀλβαν. Pus' i Paljit), ὅπου ὑπάρχει μία ἀξιόλογη λιμνοθάλασσα. Ἐπάνω ~~εἰς τό~~ ~~ὑψηλότερον~~ εἰς τό μεσημέριον χεῖλος τῆς λιμνοθαλάσσης ὑπάρχει ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μελενίτη. Δυτικῶς τοῦ ναοῦ τούτου κατά τήν ἄκραν ἐπιφανοῦς εἰς τήν ἀκτήν λίθινον σῶμα τοῦ Ἁγ. Δημητρίου ἀφιερωθέν ἐπάνω ἀρχαίας ἦν. Καὶ τοπωνυμικῶς δέ τῆς Μακεδονίας εἰς τό ἀνωνύμιον Λαγουβίτι ἀναφέρεται ἀρχαία ὀνομασία καὶ ὄνομα τῆς ἐπάνω φυσικῆς χρόνου. Πρόκειται μάλιστα περί ἐπιπεδόνου ἀξίου. Ὁμοίως ἐπιπεδόνου ὑπῆρχε καὶ εἰς τῆς μικρᾶς καὶ ὀλίγου μικροῦ τῆς ἐμπρός κειμένης ἀνωνύμου νησίδος μεταξύ Μακεδονίας καὶ Λαγουβίτι, ἀναφερομένου ὑπό τοῦ γεωγράφου Πεζαδίου τῆς Θεσσαλίας (Pus' i detit). Ἡ νησίς αὕτη εἶχε ἐπιφάνειαν ἴσην μετά τῆς ἐμπρός λεχθείσης, καὶ σῶμα διαμένοντα ἀπόψε μέχρι σήμερον ἐπί τοῦ ὑπάρχοντος ὀστράκου.

~~Ὁ Χάρακας-Καμπέρτ θεωρεῖ ἀναγκαῖον νά ἀναφέρω τά ἑξῆς:~~

Κατά τό 386 π.Χ.

Ήδη εύκολον είναι νά καταλάβη τις ότι ~~ταυτίζει~~ ή σημερινή κοιλάς τοῦ Ξεμαχίου ἐν τῷ ἀρχαιοτέρῳ τῶν χρόνων, εἰς τοῦ ὁποίου τόπου ἐπολεμήθη. ~~Ο Curtius-Kampert~~ δύο περιηγηταὶ εἶδον εἰς τὸν χάρτην διὰ τὴν μυκηναϊκήν, ἐκεῖ μόνον τὰ ἴχνη τῶν θερμῶν ὑδάτων εἰς τὸ Λιοκάβι. Τὰ ἴχνη αὐτὰ ἀπέφανα ὅμως ἐν τῇ θερινῇ ἐποχῇ ἐστάθη καὶ ἡ ὑπάρξις βυζαντινῆς ἐπισκοπῆς τοῦ τόπου. Ὁ Ξέρξης ὁμίζει περὶ τῶν θερμῶν δίκην τῆς ἀνάλης τοῦ Χαρωνιτοῦ ὑδάτων: «μετὰ δὲ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἐν τῇ ἐμπορικῇ ὁδοῖ τῇ ἀπὸ Θηβῶν, Λεβήδιος, Ἅλιος οἱ Λεβήδιοι, Ἀνθηδόνιος· ἔνθα θερμοί, λουτρά, λεβήτες, ἀνθεμόεντα, λεβήδιος», Θ' 398 κ.ἑ. Οἱ θερμοὶ τοιοῦτοι ἀπαντῶνται καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Φοινικιᾶς (Rt, VI 331).

F' Ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ

Ἡ δυσχερεία ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Ξέρξου εἶναι ὅτι μεταξὺ τῶν Θορικῶν καὶ τῶν Ἀνθηδονίων ἀναφέρονται οἱ λουτροί καὶ οἱ λεβήτες, εὐθύς, ἐν παρενθέσει καὶ ὁ Löper (Abh. Mitt., XVII (1892) 332), δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ χῶρος, διὰ νὰ χωρέσουν δύο δίκροι. Ἐκεῖ ἀναφέρονται ὅτι καὶ ὑπερβαίνει οἱ παράπλευροι λουτροί, οἱ ὑδάτινοι, ἀπὸ τὰ ἄκρα τὰ λουτρὰ καὶ ὑδάτινα, ἐκεῖνα ἔκεινο τὸ ἐν τῷ δεῖνι λουτρικὰ καὶ τὸ Ἀσωπιά (Rt, XII 592-3).

Ὁ Löper, θεμελιώνει τὴν ἐξήγησιν τῶν δυσχερειῶν τοῦ χωρίου, ὑποθέτει ὅτι ὄχι τὰς ὑδάτινας ἀλλὰ τὰς καθύδατας λουτρὰ εἶναι οἱ Ξέρξου. Τοιαύτη ὅμως ὑπόθεσις δὲν φαίνεται ὀρθή. Πρῶτον ἀπορρίπτω μὲ τὸν Milchhöfer ὅτι ἔχει γίνει εἰσαγωγὴ τῶν θερμῶν τῶν λουτρῶν, ἔτι, βεβαίως, θὰ ἠκούετο ~~θὰ ὑποθέσωμεν ὅτι~~ διεκρίνετο ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν κατὰ πολὺ ἀρχαιότερον ἀνάμνησιν, ~~ἐν τῷ δεῖνι τόπῳ ὑπάρχει~~

Ο Milchhöfer ἐπωφελεῖται τῆς ὑπαρχούσης Ἀττικῆς (Übersichtskarte v. Attika) ἀλίγον μακρόν καὶ βοηθοῦντα τὴν Λυκουργείας ἀπὸ τοῦ Ἅγ. Δημητρίου, ὅπου ἀνακαλοῦν ὁρισμένα ἐρείπια ἀρχαίων, ἐπὶ μᾶλλον τὴν ἀληθινοφανεστέραν εἰκόνα. Συμφώνως πρὸς τὰς ἀναμετρήσεις ἡμῶν ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς τὰς δυσμὰς ἔχει μῆκος μόλις τὸ ἥμισυ τοῦ μεγάλου ἄξονος τοῦ Ἐλευσινίου, ἡ δὲ ἀπόστασις τῶν μακρῶν τοίχων ἢ καὶ ἄλλα τινὰ μέρη, μὲ τὸν μεγαλύτερον εἶναι ἀβέβαιος. Διότι ἐπὶ δύο μόνον νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ ἀρχαῖος δρόμος ὁ πλησίον τοῦ Ἅγ. Τετράδος κατὰ τὰς θέσεις Μαμουτὰ Πέτρα (Vgjerj të gjetë) καὶ Λιθάρι τοῦ Τούρκου (Gur'i Turkut)[F] κατελαμβάνετο τόσον μεγάλον ἔκτασιν, ὥστε νὰ φθάνῃ μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἀντιθέτως νομίζω ὅτι ἀπὸ ἀρχαιοτάτου χρόνου, ἴσως καὶ κατωτέρω ἀκόμη, ἡ Κρωπίας ἐπὶ τῶν Προβάλτων μέχρι τῆς σημερινῆς δυνάμεως νὰ ἔχῃ μόνον δύο δρόμους, οὗτινος ἐὰν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν σχετικὴν μεγάλην ἔκτασιν περὶ τὰ 6,5 χιλιόμετρα κατὰ εὐθεῖαν γραμμήν.

F — Οἱ Μαμουτάνοι, ὁ ὁποῖος νομίζει ὁ Milchhöfer; —

κατὰ τὰ ἀνατολικὰ μέρη, ὡς θὰ κάμῃ, χρεῖαζε νὰ μιλᾷ τὸν Προβάλτων;[1]

Πολὺ ὅμως ἀρχαῖος ὁ δρόμος οὗτος, ἐπὶ δύο μόνον τὰ ὀχήματα νὰ παραλληλίζῃ, ἐφ' ἑκάτερα ὑπάρχουν βαθιαὶ ἀύλακες ἀσχήμων συνοικοδομῶν.

---

1. Ὀρθῶς ἴσως ὁ Köhler παρατηρεῖ (Ath. Mitt., x (1885) 111) ὅτι κατὰ τὴν νοητοκαταστατικὴν Ἀττικὴν ὁ δρόμος ἦταν πλατύτερος, τοῦτο δὲ βεβαίως καὶ ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ ἀδιαφόρως καὶ ὄχι μόνον μικρὰ ἀπὸ ἀπόψεως μεμονωμένων ἀσχήμων συνοικοδομῶν.

Τετράχιον εξαγωνικόν μύρου εκ γραχείου, διακοσμούμενον και μίαν εκ εκατέρου της κατά το κέντρον τετραγωνικής οπής εξ ου εξαρτάται η σφαιροειδής. Διαστάσεις: μήκος 0,435, πλάτος 0,20 και μέγιστον πάχος (ύψος) 0,125. Πλησίον εκ του αυτού δόγκου Λιοκήβη η μικρά λοξόβλεπτον βοσκήν και θεραπίνη της πορνείας. Εκ της κάτω ζώνης δεξιάς γύρω εφαίνετο το γράμμα Κ (ύψος 0,065 μ.), οπερ δεν μαρτυρεί τη πηγαίαν ή εκ Ικηαιμόρφου καν δύναται, εν ω εν τω βαθμαίω, κάτω ν' ανάχθη εις τον Δ' π. Χ. αιώνα. Καλά χώραν υπάρχουν και άλλα τετράχια της μύρης.

Εκ πλευράς των δεξιών (του θεωρούντος) τοῦ αὐτοῦ τοῦ αὐτοῦ ἐν δίφρ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΔΗΜΟΣ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

Μαρμαρίνη νεωρική στήλη με ώμεγα ανδήριον του Δ' αιώνος και δύο ανακεκλασμένα διωνύσια εόδικα. Το ανδήριον είναι πάνω καλυμμένον, η λοιπή δε στήλη έχει κάποιο λόγιο λογίου κάτω και ισχυρώς καθ' ολην αυτής την επιφάνειαν, ιδίως εν τοις κενοίς, κεκολλημένη. Μέγιστον (σωζόμενον) ~~μήκος~~ ύψος 1,25, πάχος 0,38 και πλάτος 0,43 μ. Ευρίσκεται από ωρισμένη θέσιν με άλλην μαρμαρίνην ανεπίγραφον κιονίδα εν τη αρχαία οδώ αναλογή του συνοικισμού Ολύμπου, μικρόν δρόμον εξάκοντα εκ της Ανάβυσσου, εκεί και νοτιοδυτικώς της σημερινής βασιλικής, εν ~~οποίου ανεκαλύφθη εκεί υπό κ. Κοντιάρη~~ τη ανεκαλύφθη εκεί υπό του Κοντιάρη.[1]

Κάτωθεν του ανδηρίτου φέρει η στήλη τον χαρακτηριστικόν μεσαιωνικόν κανόνα,[2] συνεχιζόμενον και εις τας πλευράς, μεταξύ δε τούτου και των εόδικων ~~και~~ στοιχείων υπάρχει η εξής τριγλυφική επιγραφή:

--- ΑΓΟΡΑΣ	--- agoras
--- ΓΝΙΔΟ	--- gnido(u)
--- ΛΙ]ΩΣ	Αἰγιλι]ῶς.

1. Την βασιλικήν ταύτην συντόμως περιγράφει ο Ευσταθίου εν Αρχ. Εφ. 1929, σελ. 184-5.
2. Παπαδοπουλίδη, ~~ΑΑ, 1926 σελ. 112.~~ Αρχ. Δελτ. 1926, σελ. 112.

Τά γράμματα ἰσχυρῆς ἐξίσης ἔχουν ὕψος 0,02 μ. βάς τήν ἀρχήν τοῦ βάθους, ἐν τῷ ὑπόλοιπῳ διαστήματι, ἐπάρχει οὐ δέ μόνον 3-4 γράμματα. Ἐν τέλει τοῦ α' βάθους μετά δυσκολίας διέκρινα[1] τό ε, μικρόν τῶν ἄλλων μεγαλύτερον καί ἐξεχόμενον τῆς βοιωτικῆς διαλέκτου. Νά προσθέσω ἀρά γε ἐν τῷ ὑπάρχοντι ἡ δικνύει καί ὁ καλά γνωστός τόπος τοῦ εἰδικοῦ, ὅπως δά ἤθελε μέλλον ἐξ ὄνομα δημοτικόν, ἢ ἐκφράζει τοιοῦτον ἐν τῷ κανονικῷ ὑποφορικῷ τοῦ χώρου;

— Κάτω τῶν ~~δύο~~ τεσσάρων βάθων τό προκειμένου ἔργον δέν εἶναι ἀναγνώσιμον. Ἀν εἶναι ὄντως Ω, τότε ἴσως πρόκειται περί τοῦ δημοτικοῦ Αἰγιλιῶς (= Αἰγιλιέας, ὁρθ. πρόκειται ~~κάπου~~ τό Πακυιῶς, Ἀρχ. Δελτ. 1926 περέρ. σελ. 74, καί Ἐρχιῶς, αὐτόθι σελ. 76 64). Βάς τήν ἀνάγνωσιν ταύτην ὅλων τῶν καί τό προκεῖμενα γράμματα ΛΙ, ἄλλα τοιοῦτον οὐ διέκρινα ἐπί τῆς βάσεως. Ὁ δῆμος Αἰγιλία τοποθετεῖται καί εἰς ἄλλην ἀπόστασιν πρός τόν Ὀλυμπον (Pauly-Wissowa, RE I 962 (Milchhöfer); Ath. Mitt., 17 (1892) 421 (Löper) καί Übersichtskarte v. Attika).

Meisterhans, Schwyzer, Gram. Att. Inschr.[3] σελ. 147-42

---

1. Τήν βάσιν εἶδον καί ἐφωτόλαβα τῷ 1935, ἀφοῦ κ' ἔκαμα τοῦ βεβ[illegible] τῆς ἐπί τόπου.

Μαρμαρίνη νικητική στήλη ελληνική πάνω και κατά την δεξιάν πλευράν ελλείπουσαν κατ' ύψος, ενδεχομένη δε πολλαχού και εις άλλα μεγαλυτέρα κατεστραμμένη και ιδίως εις την κορυφήν του κτιρίου. Εμφάνειαν ύψους 0,49, πλάτους (βιβλίου) 0,28 και πάχους 0,095 μ. Ότι εν τω ελληνικώ ρόδακι ο εις μόνον διατηρείται ελληνισμός, του άλλου δεν ~~[illegible]~~ ούτε ίχνος.

Ηνωμένα τα ρόδακι: ~~[illegible]~~:

ΑΡΧΕΤΙ---	Ἀρχετ---
ΒΙΟΔ---	βιοδ---

Γράμματα, ώστε γράνεται, βυζαντινά του Δ' π.Χ. αιώνος, ύψους 0,03 μ.

Του πρώτου ονόματος το πρώτον γράμμα ~~[illegible]~~ ακέραιον και δεν υπάρχει βεβαιότης, αν πρόκειται περί Α ή ΕΙ. Αν είναι Α, όπερ ~~[illegible]~~ πιθανώτερον, τότε το όνομα πρώτον θα είναι Ἀρχέλεως, Ἀρχέτιμος ή Ἀρχέλιμος. Και τοιαύτα ονόματα πολλαχού εις την αλλεπάλληλον προσωποποίησιν (Kirchner, Pros. Att., πρβλ. και Pape-Benseler, Wörterb.³. Fick, Die griech. Personenn., 72. Bechtel, Die histor. Personenn., 79). Το πατρωνυμικόν δε θα είναι ~~[illegible]~~ Βιοδώρου ή Βιοδότου.

Η στήλη ανήκει εις δημώδη τάφον περί τον βυζαντινόν του Ὁμόρφου, ούσαν και μεγάλη ~~[illegible]~~ πρό ετών εις το εκκλησάκιον του Κυριακού. ~~[illegible]~~ Τρόμαχος ~~[illegible]~~ εις τας θεμελίους του ~~[illegible]~~ ναΐδιον (βλ. Δελτ. Ιστορικόν τόμ. 3

Τήν καλοκαίρι ἐπιστρέφω εἶχον ἀνεγείρει τό 1930 οἰκία εἰς μαρμαρίνη κυδωνιάν βλάχης ἀκριβείας, κάτοικος εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Χρήστου Δ. Δέδε εἰς Καλυβίας. Κατά τάς ἀναβιβασθείσας ὑπό τούτου ἀξιοφορίας εἶχεν κυρεθῆ μεταξύ ἄλλων μαρμαρίνων πλακῶν ἀνεπιγράφως κατά τήν κατασκευήν πρός ἐπιβεβαίωσιν ἀκριβείας εἰς τόν εἰς Ἀναβίβασιν ἀγρόν του. Τήν βλάβην ἀποκαταστήσας ἐπέρασε μετά ταῦτα ὁ ἰδιοκτήτης εἰς ἄλλον δωμάτιον, ὅπερ ἔκλεισε, καί οὔτω δέν ἠδυνήθην νά ἐπανεκτιμήσω τούτον.

Ἀναφέρω ἐν τούτοις τόν ἐπιστάτην, ὅστις ὑπάρχει εἰς τό ἐπιμνημονευθέν μου χωρίον πλήρεις τῶν μέτρων εἰς βλάβης καί τῶν ἀποδείξεων τῶν γραφομένων.

ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΣ ΒΥΙΑΝΤΙΟΣ
ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΥ
ΔΑΙΜΑΧΗ ΜΑΚΕΔΑ

Μενέστρατος Βυζάντιος,
Σωσιγένης Μενεστράτου,
Δαϊμάχη Μακέδα.

Ἀμφιβάλλω ἔχω μόνον εἰς ὀρφῆ τό πρῶτον ὄνομα, ἀν τό ἔχω ἀντιγράψει ὀρθῶς. Τά λοιπά δέον νά θεωρηθοῦν εἰς ἀδιάβλητα ἀκριβῆ.

Πρόκειται περί οἰκογενειακοῦ λόγου μετοίκων. Τό Δαϊμάχη ἐκ τοῦ ἀνωνύμου ἀρχαίου Δαϊμάχη-Δαϊμάχη

(Pape-Beyseler, Wörterb.[3] Fick, Die griech. Personenn., 93· Bechtel, Die histor. Personenn., 121).

Τὸ Μακέδα ἢ ὄνομα ἑλληνικόν, δηλοῦν τὴν Μακεδονίδα γυναῖκα, γινόμενον γνωστὸν διὰ τριῶν φορῶν. Λέγει τοῦδε ἀναντλῶν ὁ τύπος Μάκεζα ἢ Μάκεβα καὶ Μακέλα (Pape-Beyseler, ~~[illegible]~~ ἐν λέξει· Pauly-Wissowa-Kroll, RE, XIV 223· Mayser, Gramm. der griech. Pap., I σελ. 423· Χατζιδάκη, Γλωσσολ. Ἐρεύνες, Α' σελ. 51 καὶ 105). Τὸ Μάκελα ὡς τοῦτο καὶ ἐν Αἰσχ. Δικ. 1926, πλήρ. σελ. 55 ~~[illegible]~~ 84 ἐξ ἐπιγραφῆς ~~[illegible]~~ Ἀθηνῶν· «Ἀνδρέου / Μακέλας» (Κουφίσβης). Μακέλα ἐπίσης καλοῦνται μαινάδες γυναῖκες ἐν Μακεδονίᾳ τοῦ τε Ἀθηναίου[2] καὶ τοῦ Διονύσου[3]

---

1. Ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ τοῦ ἐπιστόλου, ὅτι «εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι καὶ γυναικεῖον τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος Μακέλας δηλ. ἡ γυνὴ Ἀνδρέου (τοῦ) Μακέλας», ὀρθῶς μᾶλλον νὰ ἀπορριφθῇ, διότι ἐν ταύτῃ ~~[illegible]~~ (~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ βάσει ~~[illegible]~~

2. «.....Ἀμελὰ δὲ ταῖσας Μακέλας αἱ μεγάλαι Μιμαλλόνες καὶ βακχεῖαι καὶ Λυδαὶ κατακαμμένα τὰς τρίχας καὶ ἐπεφανωμένα κύκλῳ μὲν ὄφεσιν, ἀμφὶ δὲ κίσσαις καὶ ἀμπέλῳ καὶ κισσῷ», Διόδωρος Ε' 198 ε.

3. «.....Καὶ μετὰ δὲ τὴν τοῦ τρίετοῦ (τοῦ Διονύσου), αἱ βακχεῖαι μὲν ἔφευγον καὶ Λυδαὶ καὶ Μακέλαι καὶ Μιμαλλόνες δαιμόνιά τινα, ἐλθοῦσαι αὐτοῦ· ~~[illegible]~~ αἱ βακχεῖαι μὲν αἱ ἐκ μέσου τοῦ Διονύσου τροφοὶ διὰ τὸ βακχεύειν ὠνομάσθησαν διὰ τὸ μανικῶς, Λυδαὶ δὲ αἱ τοῦ κλεινοῦ καὶ Μακέλαι αἱ Μακεδονικαί, αἱ πάντες ἄλλαι ὅσαι ὑπὸ μέθης ἔκφρονες, Μιμαλλόνες δὲ κατὰ τὴν ὁμώνυμον Λυκόφρονι ἔννοιαν, ἄλλοι τινὲς φασὶ ~~[illegible]~~ ἐπιθετικῶς αἱ Ἀττικαί Σ βάχ. 320.

(πρβλ. καὶ Roscher, Ausführl. Lex., II 2293 καὶ RE, ἐνθ' ἀνωτέρω).

Τὸ Μακέδα διὰ τοῦ δ ἔκλαιε ~~πρωτοτυπότερον~~ ἐπρόκειτο πρὸς τὸ Μακεδών, προϋποθέτει δὲ ἀντίθετον ἀρχαιικὸν τύπον Μακέδης ~~-ας~~ Μακέδας (ἢ καὶ τὸ Μακέλης ~~-ας~~ Μακέλας) ἢ καὶ Μακέδος. Διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ δ καὶ ζ ἄξιον νὰ λάβῃ τὰ παραδείγματα ~~πρβλ. πόλις πόλεα~~, θελά - μελά, Πελαγέζιος - Πελαγέσιος, θεζδνός - θεζιζνός, Φοδαιδός - Φοιζιδός, πύδνα - πύζνα κτλ. (~~πρβ.~~ R. Meister, Dorer und Achäer (1904) σελ. 83-4· Bechtel, Die griech. Dial., II σελ. 672· Χατζιδάκη, Ἀναλ. Ἀναγν., Α' 446-7).

Ἡ ἐπιγραφὴ λοιπὸν ἐκείνη ~~ποὺ εἶχε~~ ἔχουσα χρονικὴ ἀξίαν τὸν χρόνον τῆς γραφομένης τοῦ κράτους τοῦ Δ' α. Χ. αἰῶνος.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΛΥΒΙΩΝ
ΔΗΜΟΣ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

Ἡ λάκωνας ἐκ χωνοῦ μαρμάρου, ἐξ ἑνὸς ἐκβάλου καὶ τὸ ἄνω μέρος ἀπὸ ἑνὸς ὄγκου, ὕψους (ἐφαρμόσου) 0,65 μ. Φέρει εἰς μετρίου ἀναγλύφου καὶ διὰ χειρονακτικῆς ἐργασίας τοῦ ἄνω τοῦ ἀνδρός, ἀνδρὸς καθημένου ἐπὶ θρόνου, ἐνδεδυμένου χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ δεξιουμένου ἑτέραν ἱματιοφόρον ἀνδρικήν μορφήν, τῆς ὁποίας ἐλλείπει ἡ κεφαλή. Τὸ μέρος τοῦ γυμνοῦ τῆς φιγούρας τό ἐν ἐπιβλέπουσα ὄψιν τῆς παραστάσεως ἐπίσης ἐκλείπει ἐκ μέρους ἐκλελεμένον καὶ ἐφθαρμένον.

Ἀνωθεν τοῦ ἱματιοφόρου ἀνδρὸς ὑπάρχει μία διπλωμένη ὀνομασία, τοῦ ὁποίου μετὰ μεγάλης βεβαιότητος ἀναγνώσκομεν μόνον τὰ τελευταῖα γράμματα: [illegible] ΚΛΕΙΤΟ.Ο.Ε = κλειτό[ρ]ο[ς]

[illegible] [ρ].[ο]ς

--- ΦΙΛΟ. = --- φιλο[ς].

Ἀνωθεν δὲ τοῦ καθημένου τὸ ὄνομα:

ΚΛΕΙΤΟ.Ο..Ε = κλειτό[ρ]ο[ρο]ς,

ὅπερ ἀπαντᾶται ἐπὶ ἀρχαίων, ἀρχὰ λίθινα τὰ σημαινόμενα ἀρχὴ ἄρα ὄνομα κοινὸν τοῦ σημαινομένου κλειτόβιος, κλειτὸ λαμπρὸς κτλ. (Pape-Benseler, Wörterb.[3]. Bechtel, Die histor. griech. Personn., σελ. 256-1).

Ἡ κόκκινος μαρμαρένια κεφαλή τοῦ Ἀδριανοῦ[1] ἀπό μία θεία Κρόνιας τοῦ χωριοῦ Κουβρᾶ, κοντά μετά μία δύρκα τῆς εἰσόδου. Βρέθηκε τό μόνον λείψανον ἀπό τήν ἀκμαία Ταύτη, διότι καί ὁλόκληρα ἄγαλματα μέρματα ἐκόπησαν ἐκοκκινισμένα τή τοῦ τοίχου ~~[illegible]~~ ἢ ~~[illegible]~~ τοποθετημένα τή τό πόδιον αὐτῆς. Ἴσως, τή ἐπί τό ὁλόκληρον περιάχια ἀνεκαλέσαμε ἐκκλησίαν ἐκεῖνα ἢ ~~ἐκκλησία~~ τοῦ ὁδοῦ τό πόδιον, ἄνευ ἐπιγραφῆς εἴνός ἐκκλησιαστικῆς τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς ὁμοιόμορφα ~~[illegible]~~ ἐκκλησίας ~~[illegible]~~ ἀνή κοπή, ἐπιδαυρίτικα, τή ἐκ τῆς βάθους, μέ δικτυόσχημον διαμέτρῳ κεφαλῆς, ὅλως ~~[illegible]~~ καί ἡ μορφή εἶναι ἐπί μορφῆς.[2] Τό κεφάλι ἐπιστέγασμα τό ἐν κεφάλαιον ἐκοκκινισμένον τή ἐκ κοκκινοφαίου μαρμάρου τή ὕψος ἀπό τοῦ ἐδάφους 2,30 μ. ἀνέφερε. Φέρει τή κρηπίδα, τό φανερόν ἐκκλησιαστικόν ἀνεφές τό διαμετρικόν κυρτόν καί εἰδή ὅλωσε αὐτῆς μακροβόλου χαρακτῆρα πόδιμα ἐν ἐκκλησίᾳ μορφῆς τῶν δικτυωτῶν, ἐκεῖνα τῆς ἐν τῷ κεφ. ἐδρεῖ. Τή ἀρχαιότητα τό κεφαλῆς δεύτερα ἴσως

---

1. περί τῆς ἐκκλησίας Ταύτης ἀναφέρει ἀλλαχοῦ.
2. Βλ. περί Ταύτης Athen. Mitt., XII (1887) σελ. 105 εἰκ. 1 καί 2 καί πίν. II (Winter). Collignon, les statues funéraires, σελ. 36 εἰκ. 15. Conze, Die Att. Grabrel., I 11. AJA, 26 (1922) σελ. 203 εἰκ. 2 καί εἰκ. 8 (σελ. 220) (Dinsmoor).

ἐν τῷ ἐσχάτῳ χαμηλοτέρῳ ὀρόφῳ, ὑψηλότερον ἀφ' ἑκατέρου τῆς εἰσόδου τοῦ λαβυρίνθου. Μεταξὺ τῶν ἀφετηριῶν 0,53 καὶ 0,31 μ. ἀφέστως, ὕψος (μεταβάλλον) 0,14.

Τὸ ἄνω μέρος τῆς τοῦ βαρυοκαλλιμάνου φυλακῆς εἶχε ὕψος ἀπὸ τῆς γῆς 1,20 μ. Ἡ μία γωνιαία ἀφετηρία του εἶχε πλάτος 0,52 καὶ ὕψος, ὅσον φαίνεται νὰ εἶναι καὶ τὸ ἀρχικόν, τῆς διαπορευούσης τοῦ ἀχίστου ~~[illegible]~~ ἀφετηρίας, 0,165 μ. Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τὸ διαφανὲς κυρίως καὶ τὸ μεταγενέστερον τούβλον τῆς πολεμέρας κατασκευῆς ἢ τῆς ~~[illegible]~~ ἐπισκευῆς. Ὀπίσω ὅμως ἦχος ρόδινος λεβάδος. Αἱ ὑποδείχουσαι τὴ μετὰ τῆς κυρίας ὀρατοῦσαι κυρίδες ἔφερον ὀμφάλους, ~~[illegible]~~ τῆς χρωματιστοῦ τῶν κοσμημάτων.

Καὶ τῆς τῶν δύο τοῦ ἀριβόρου τῆς κυρίας ἔχει κοσμοκρατῆ ~~[illegible]~~ τῆς οὐδὲ ἀκριβῶς ἐκεῖ ἐκεῖνος τοῦ Δ. αὐτὸς ἐν μεμιγμένοις ἔστω ὅμως ἐν τῷ τρίτῳ ἠχοῦν τῆς δεξιᾶς, ~~[illegible]~~ μόνον καὶ ἀκριβῶς δόκιμος τῶν ἐν αὐτῷ ρόδινον. Ἐν τῷ ἐσχάτῳ οὐδὲ τὸ ὑπερίθυ ἦχος.

Δὲν εἶναι φανερὸν ἂν τὰ μέμματα ταῦτα, τὰ καὶ ~~[illegible]~~ ἄρα ἀνά, ~~[illegible]~~ τῆς μελανοῦ ἐπιγραφῶν τῆς Υ-ωκαστῆς, ἀφορῶνται ἐν τῷ ἀέρι ἢ ἔχουν μεταφερθῆ ἐν μαυρονόρᾳ ἀποσιάβεσι. Τὸ χάος τῆς Ἀζιμῆς τοῦ Curtius – Kampert δὲν ἐπιτρέπει ἀκριβῆ ἦχον διὰ τὴν ἀφετηρίαν ταύτην, ὅσον καὶ τὸ μεγαλόφωνον 1:100000 ἀπὸ τοῦ Hilchkofer. ~~Καὶ ὅμως καὶ ἀπὸ καὶ~~ ἐπιμελῶς ἔστω τὰ καταριθμηθέντα μέτρα. Ἀλλὰ δὲ δὲν ἀφόρεσκα ἐν τῷ μεγαλείῳ λόφῳ Κε-

μαχής, Μεσσηνούλος καὶ Πρᾶσινος, ὅστις, θαυμαστέον ἀνώδυνον, τόσε ὀρθῶς ἀνεφώνησεν εἰς τὴν σκληρότητα τῶν θείων ἀγκάθων ἢ ἀνοσιουργίαν. Τὴν ἔδοξαν ἰδίαν εὐνοοῦν καὶ τὸ ὀφειλόμενον ὄθραμα, ἄνευ ἀδικίας καὶ ~~[illegible]~~ ἐγώ καὶ σύριξ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἢ καὶ τὴν μεγάλην ~~[illegible]~~ ἀπὸ ἰδιοφυΐας αὐτῆς.

Χείλος Α. Πέτρου-Μεσοχίτης

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΛΥΒΩΝ
ΔΗΜΟΣ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ